

RABBI JUDAH BEN ILAI

A GRADUATION THESIS

Cincinnati, O.

April, 1922

PRESENTED to the faculty of the
Hebrew Union College
as part requirement for
the degree of Rabbi,
Respectfully,

Abner Mark —

TO THE MEMORY OF

GOTTHARD DEUTSCH

WHO FOR A DECADE WAS MY
TEACHER AND FRIEND, AND
WHOSE PROFOUND LOVE FOR
RABBINICS INSPIRED ME
TO WORK IN THIS FIELD,
THESE PAGES ARE RE -
VERENTLY INSCRIBED

- Table of Contents -

<u>Introduction</u>	page 1-4
<u>Chapter I.</u> Historical Background.	5-19
<u>Chapter II.</u> Biography.	20-39
<u>Chapter III.</u> His Aggads.	40-69
<u>Chapter IV.</u> His Halacha.	70-82
<u>Appendix</u> Pseudepigrapha.	83-87

BIBLIOGRAPHY

- Aboth d' Rabbi Nathan: ed. Schechter, Vienna 1887, various
(references)
- Bacher, W.: Rabbanan, Die Gelehrte der Tradition, pp. 21, 23-
30, Strassburg, 1914
- Die Aggada der Tanaiten, vol. II, pp. 191-224,
225-274, Strassburg, 1890
- Berliner, A.: Targum Onkelos, p.87, Leipzig, 1877
- Beth Talmud, vol.I,:ed. I.H.Weiss, Vienna, 1881, various
(references)
- vol.V.:ed. Weiss and Friedman, Vienna 1886,
(various references)
- Bruell, N.: Jahrbuecher fuer juedische Geschichte und Litte-
ratur, vol.I, pp.45-7, FrankfortA/M, 1874
- Braunschweiger, M.: Die Lehrer der Mishnah, pp.101-6, Frank-
(fort A/M, 1903)
- Frankel, Z.: Darche Mishnah pp.158-64, Leipzig, 1859
- Graetz, H.: Geschichte der Juden, vol.IX, pp.120-191, Leipzig,
(1908)
- History of the Jews, vol.II, pp.399-449, J.P.S.A.,
Philadelphia, 1893
- Popular History of the Jews - (tr. A.B. Rhine),
pp. 339-40, N.Y.1919
- Hamburger, J.: Real - Encyclopädie für Bibel und Talmud part
II, pp.452-60, Strelitz, 1883
- Hoffman, D.:Zur Einleitung in den Halachischen Midrashim, pp.
26, 30ff., Berlin 1887
- Jalkut Shimoni: Various References
- Jewish Encyclopedia: Various Articles, R.Judah b. Ilai,
Midrash Halacha, Halacha, Usha, etc.

Löw, L.: Die Lebensalter in der juedischen Litteratur, pp.147
175; 196, Szegden, 1875

Mechilta: ed. Weiss, Vienna, 1865; Various References

Midrash Samuel: Various References

Midrash Rabba: Various References

Midrash Shocher Tov: Various References

Midrash Tanchuma: ed. Buber, Wilna, 1895; Various References

Mielziner, M.: Introduction to the Talmud, pp.32-33, N.Y. 1903

Mishnah; Various References

Pesikta Rab Cahana: ed. Buber, Lyck, 1868; Various References

Pesikta Rabbati: ed. Friedman, Vienna, 1880, " "

Pirke Aboth; Various References

Pirke R. Eliezer; Various References

tr. Friedlander, London, 1916

Schechter, S.: Some Aspects of Rabbinic Theology, p.54, N.Y.,
(1909)

Strack, H. L.: Einleitung in Talmud und Midrash, p.129, Mün-
(chen, 1921)

Seder Hadoroth, p.168, Warsaw, 1883

Sifra; Various References

Sifre; Various References

Strack, H. L.: Prolegomena Critica, p.87, Leipzig, 1873

Talmud Bavil; Various References

Talmud Jerushalmi; Various References

Tosefta; Various References

Weiss, J. H.: Dor Dor Vedorshov, vol.II, pp.137-140, Wilna,
(1904)

INTRODUCTION

Probably the greatest crisis in all Jewish history took place immediately after the destruction of the Temple by Titus in the year 70. The fate of Judaism hung in the balance. The Temple with its ceremonies was no more, The people had no place in which to gather for religious worship, i.e. no place traditionally hallowed for the purpose. Something had to be done to save Judaism.

But Judaism in its old sense was gone never to return. The destruction of the Temple precluded the old Judaism which centered about the sanctuary. The great question of the day was: Shall Judaism die altogether, or shall a new Judaism arise out of the ruins of the old? Shall a new Judaism based on the old, but adapted to the conditions of the time be given birth to?

But to bring about the latter alternative a leader was needed, a leader who understood the Jewish religion and traditions, a leader who would courageously face the anger and ire of the ultra conservatives, a leader with vision to foresee the effect that the destruction of the Temple would have on his people years and years hence. And such a leader did arise. Johanan b. Zachai was the type of personality needed to, in some way, bring the people to become used to the conditions of the times, the destruction of the Temple, their general despair over their lowly conditions into which they had fallen. He was the man of the hour who arose to instil courage into the heart of his co-religionists.

The main interest of the great teacher, however, was to

preserve the law. He understood clearly the deplorable condition into which the study of the law had fallen and it became his bounden duty to hand it down to the generation that followed. For this task of preserving the law Jochanan was eminently fitted. The Talmud ascribes to him all the qualities of a great student¹ and from him the tradition is traced back all the way to Moses². Through his wonderful knowledge and wisdom he was no doubt the most important of all the Tannaim during his very turbulent period.

And not unlike the place of Rabban Jochanan b. Zachai in his period is that of R. Judah b. Ilai in his. The period of R. Judah was equally ^{violent as} that of R. Jochanan, and was almost as important in Jewish history. The Romans had laid waste to Jerusalem in 70, but returned and destroyed what was left or rebuilt during the years 132-5. The religious conditions of the Jews, too, were in a very precarious state. The Romans forbade practically every religious rite to the Jew, Hadrian going so far as to dedicate the Temple which he had rebuilt to Jupiter Capitolinus - The Bar Cochba rebellion turned out to be a most bloody affair; and by

2
18,20

1. b. Succa 28a:-

אמר רבי יוחנן בן זכאי כי חיו לא שח שינת חולין ולא חלך ד' אמות
בא גורה ובלא מפילין ולא קרעו אדם בבית המקדש ולא שינת קבע ולא שינת
קראי ולא הרהר בחבולות החסונות ולא הנה אדם בבית המקדש וישא ולא שטא
אדם יושב ודומם אלא יושב ושונה ולא פתח אדם דלת לתלמידין אלא חזר בעקמו
ולא אחר דבר שלא שחח חזי רבו חמלים:

Aboth of R. Nathan 29a:-

אמר רבי יוחנן בן זכאי שלג הנה חקרא וסנה גברה חלכות ואגדות
והוסתה קדושת גורן והקדושי סופרים וכל המדות של חכמים דל דבר שבחורה לא
הנה שלא להר ליקים חס שנתהר להנהיל אוחבי יש ואוצרותיהם אכלא:
(Ps. 8:21)

clearly understand, I trust, that the writer has not gathered together all the Halachic arguments of R. Judah; he has, however, acquainted himself with enough of them to get an idea, at least, of methodology. The fifth part is an appendix consisting of all the sayings and words of wisdom, ascribed to R. Judah, but of which, it has been shown, he is not the author.

The value of this essay lies not in its originality. It is by no means a piece of original work. The real value of this work however, lies in the influence it has had on the writer in giving him a fine and broader interest in systematic Rabbinic study. It has given him to understand clearly and definitely that the wisdom of the Jewish Sages is not dusty and dry, but is fresh, vital, and teeming with life; it has placed before him a great figure in Jewish history, a noble personality who in his mind takes the form of a Gotthard Deutch, who, for eight years was his teacher and friend and to whose loving memory this humble work is reverently inscribed

---

CHAPTER ONE

HISTORICAL BACKGROUND

In order to get a clear background for the study of R. Judah b. Ilai, it is best to take the history of his period back to the accession to the Roman throne of Hadrian in the year 117. Hadrian found himself in a very dangerous position due to the imminence of revolutions which, had their start during the last years of the reign of his predecessor, Trajan. The reasons for the outbreak of rebellion were the unjust treatment accorded the people as well as the excessive taxation imposed upon them by the Roman officials.

The Jews, too, had started a rebellion against Rome during the very last part of Trajan's reign. Trajan, being unable to attend to this himself, had sent Quietus to reestablish Roman rule. This rebellion is called by the Jewish sources "Polemos shel Kitos", though there is little information with regard to it. We do know, however, that Quietus did not succeed in putting the rebellion down altogether at the time of the accession of Hadrian to the throne. ~~He~~ had succeeded, however, in making himself extremely unpopular in Palestine by his heartless decrees. The Sanhedrin of Jamnia was destroyed while Quietus was in power in Palestine.²

---

1. Graetz - Geschichte der Juden, vol. IV, ch.7, p.120

2. Tosefta Demai, ch. 1

But the Jews did not have to suffer him for very long. Hadrian who disliked warfare and was interested, rather, in living a peaceful existence as emperor of Rome put an end to Quietus' career by recalling him to Rome and having him executed. The rejoicing of the Jews was great as the result of this happy event. They felt that their troubles had now come to an end, for an emperor friendly to them had arisen on the throne.

The joy of the Jews, however, knew no bounds when Hadrian permitted the rebuilding of the Temple. The keenest hopes of this persecuted people were about to be realized. They were to have their own Temple once more. The period between the destruction of the first Temple and the building of the second was just fifty years, the same period intervening between the razing of the sanctuary by Titus and the permission to rebuild it granted by their new deliverer Hadrian.

The hopes of the Jews were, however, fated to be crushed. Although he appeared to be their friend at the beginning of his reign, he now turned out to be their worst enemy. He started to take back his promises. It is reported that the Samaritans, who viewed with jealousy the rebuilding of the Temple, informed Hadrian that the building of the Temple was a mere excuse for ultimately breaking away from Roman dominion. Hadrian did not retract all his promises, but bargained with the people, saying that it should not be built on its old site and that it should be erected on a smaller scale. The Jews could only see in this a refusal to hold to his former promises. It appeared that a revolution would break out at once, for the people who had gathered in the valley of Rimmon to hear the emperor's proclamation burst into tears at the prospect of a long and bloody rebellion.

A war was averted in this crises by the party which advocated peace. The leader of this group was Joshua. To him is ascribed the fable of the lion and the crane. "Be content" was his lesson "that we have escaped unharmed from the Romans, and insist not on the fulfilment of his promise." Joshua's opinion for a time prevailed, and no outbreak occurred. But the spirit of rebellion was there, it was only a matter of time when the flames would burst forth.

The hatred existing between Hadrian and the Jews had become mutual. Hadrian's hatred was due to his belief that he had made concessions to a despised people; the Jews were of the opinion, of course, that the Emperor had failed to keep his promises. It was Hadrian's custom to visit all the provinces under Roman control. While in Palestine (130) it is not unlikely that he was made much of by the Romans, Samaritans and Christians (who disliked the Jews). Hadrian's judgment was hasty, in that he believed Palestine to be firmly under his control. He did not sense the spirit of hatred and vengeance burning in the breasts of the Jews.

And now believing that the Jews were under his sway, Hadrian decided that the opportunity for binding the province of Judea to Rome more closely had arrived. In order to bring this state of affairs about, the emperor conceived of a plan which could not have been more unfortunate. His idea was to rebuild the city of Jerusalem, but to make it a pagan city; the Temple should be erected, but it too, must be pagan. The sanctuary was to be dedicated to Jupiter, and the name of the city was to be changed to "Aelia Capitolina".

While Hadrian was carousing in Egypt, the profanation of the holy city began. The spirit of revolt became stronger and stronger. Joshua, who, on another occasion, had been successful in averting a rebellion, now again sought to bring about a conciliation between the Jews and the Roman government. He therefore went to Egypt and tried to induce the king not to carry out his intentions. But the patriarch's suggestions were only mocked at by Hadrian, and he was forced, broken-hearted to return to Jerusalem. He did not survive his journey very long, for he soon died of old age and grief.

The rebellion now broke out in earnest, since Joshua, the great force for peace and conciliation, was no longer alive. The leadership held by Joshua now fell on the shoulders of Akiba, who, unlike the former, worked ceaselessly and untiringly for victory by arms. The spirit of hatred which had been smouldering in the breasts of the Jews for years now broke out in all its fury. Religious enthusiasm and reckless courage swept the entire country. And, fortunately, the Jews had a great military leader in Bar Kosiba or, as he is commonly known, Bar Cochba; in his name, too, is the rebellion known.

Bar Cochba had a strong supporter in Akiba, who, on one occasion, said: "That is a Messianic King." And the name, Bar Cochba, had been given him by Akiba. Small wonder it is, then, that the masses of Jewry should rally around a man who not only was gigantic physically and who had unlimited courage, but was also raised to the place of a Messiah, anointed of God who would lead his hapless children to victory. His name became something to be conjured with in the minds of the superstitious masses. And Akiba

believed that now the time had come for the overthrow of the Roman yoke, and saw through this the establishment of a Messianic kingdom. He therefore cites a proof from the prophet Haggai in this connection (II 6) "Yet a little and I will shake heaven and earth."³ Everyone did not, however, share the lofty and exalted opinion which Akiba had of this great hero. Many doubted the Messiahship of Bar Cochba. Yet the profound respect in which the great Akiba held the mighty warrior was sufficient to surround him with a halo.

The war began quite suspiciously in 132. Bar Cochba and his courageous soldiers succeeded in capturing stronghold after stronghold. For two years (132-4) the Jews were in the ascendancy. So certain had Bar Cochba become of ultimate victory that he ordered coins struck for the purpose of proclaiming national independence.

Although the hate of the Jews against the Romans was great yet no atrocities were committed against them. Hostility was displayed only against the Jewish Christians who refused to take any part whatsoever in the war for national existence then being waged. They merely looked on idly on the horrible struggle that took place before their very eyes; hence they were regarded as blasphemers and spies.

During the period of the years (132-4) the Jews had everything pretty much in control. Hadrian now became worried. Every force that he had sent had been ingloriously defeated. Some of his finest generals lost their reputations on Jewish battlefields. He was forced, therefore, to summon to Judea his best general, Julius

Severus, who seemed to be the only Roman military leader who could¹⁰ measure swords with the unconquered Bar Cochba.

Severus, on coming to Judea, found the Jewish army so strongly entrenched and fortified that he did not do what Bar Cochba most desired, viz. to give battle. He took in the position, and decided to route the Jews from their strongholds by starvation and by skirmishes. His tactics were highly successful. The Romans by these means and also through the help of traitors, captured the strongholds of the Jews and killed all with whom they came in contact. Prisoners were given no quarter. The men were massacred, and the women and children sent to the slave markets.

With the fall of Bethar, the chief Jewish stronghold situated near the Mediterranean Sea, Roman victory was complete. Both Jewish and Greek historians describe the horror that followed the entrance into the city by the Romans and their legions through the aid of a traitor. Rivers of blood took the place of streets; and so deep were these streams that horses waded through them up to their nozzles. Bodies were carried by them to the sea a mile away. According to the historian Dio Cassius there fell half a million Jews besides those who were destroyed by fire and hunger.⁴ Some Jews succeeded in escaping and living in caves; others escaped in Arabia and became the progenitors of the important Jewish group that arose there years later.

---

3. b. Sanh. 97b:-

ב"ג שיהיה חורבן בית המקדש ויהיה חורבן בית המקדש ויהיה חורבן בית המקדש

4. Dio Cassius 69.14

Hadrian, however, was not content merely to crush revolts; his purpose was to destroy any possibility of future rebellion. To carry out this decree, Hadrian rebuilt the city of Jerusalem, but not on the exact site. He populated it with soldiers who had served their time, Phoenicians and Syrians. The city was built in Grecian style with a theatre, two market places and other public buildings. On the Temple mount a coliseum was erected in Hadrian's honor, and a temple to Jupiter Capitolinus. Romans, Greek and Phoenicians statues were found in all prominent parts of the city. The name of the city now was definitely called Aelia Capitolina, which name became so strongly imbedded in the minds of the people, that Jerusalem was almost forgotten. In the south gate a swine's head was erected in half relief to annoy the Jews. A heavy penalty, moreover, was imposed on any Jew passing within the outer wall of the city. A shrine to Jupiter was erected on Mt. Gerizzim, a temple to Venus on Mt. Golgotha and a statue of Adonis in a cave in Bethlehem.

But far worse than this was that Hadrian had certain laws passed, laws which struck at the very core of Judaism. He was well aware of the fact that the Jews' strength lay primarily in their religion, hence his desire to destroy Judaism. A decree was issued forbidding circumcision, the observance of the Sabbath, and the study of the law. Every custom which smacked of the Jewish religion to the slightest extent was interdicted; examples are the letter of separation for divorced wives, marriages on Wednesday etc.

The period during which these laws were enforced extended from the close of the Bar Cochba rebellion in 135 to the death of Hadrian in 138. These three years which endangered the existence

of Judaism are known as the year of Religious Compulsion (אֲכִיזָה),
 Danger (סכָּנָה), or Persecution (רָעָה). The decree of the Romans
 worked hardships on the surviving Jewish population. The people
 were at a loss to know just what to do. If they observed their
 religious customs it meant death; if they observed the demands of
 Rome, it meant the loss and destruction of all they held dear,
 viz. their religion. What was to be done? There was no Sanhedrin
 to advise them as to what course they were to pursue. This was
 due not only to the fact that the Romans had forbidden the study
 of the law, but also because they had taken from the Jews all le-
 gislative and judiciary powers. If a meeting of Rabbis is to be
 held it must take place secretly lest the authorities come and put
 them all to death.

Finally, to, in some way, ameliorate the terrible condi-
 tions into which the Jews found themselves, a group of the survi-
 ving teachers of the law assembled in the garret of Nitzah, in
 the city of Lydda ⁵. This assembly was held
 just before 135 or the first part of that year, because Akiba,
 who participated, suffered a martyr's death in that year. The
 question of life and death was now discussed under the leadership
 of Akiba, R. Tarphon, R. Jose, the Galilean, ⁶ and other prominent
 men like R. Ishmael ⁷ and R. Judah b. Ilai. ⁸

---

5. b. Sanh. 74a; j. Sanh. 21a; j. Shebiith IV, 35a

6. Midr. Shir Rabbah to 2,14; b. Kidd. 40b

7. b. Sanh. 74a

8. b. Sabb. 29b

It seemed at first as if the session of the Rabbis at Lydda would end in a deadlock, for there were those who were of the opinion that the laws should be observed at any cost, even though it meant a martyr's death. On the other hand, there was a group, of which R. Ishmael was a member, which advocated breaking all the laws under compulsion, that the laws were given for one to live by and not to die by them.⁹ The majority, however, could accept neither side. The first would destroy Judaism altogether, because all the Jews would be killed off if the people lived strictly by the rule. The second, on the other hand, would also practically make the value of Judaism nil, because it would show that Judaism had no great teaching worth fighting and dying for. A middle course was adopted. Clear distinction was made between basic and essential laws and less important ones - a decree was finally passed that one may, in order to save himself from a martyr's death violate all the laws of Judaism with the exception of three, viz. - Idolatry, Unchastity, and Murder.¹⁰ These three laws were set up not to be transgressed under any circumstances, even though death be the alternative.

Another question that came up before the assembled Rabbis was the matter as to whether the study of the law (הלכה) or the

9. b. Sanh. 74a:-

אמר רבי ישמעאל חזק שנים אחריו לו לצדק עבוד עבודה זרה ואם אחריו חזק
שנים ואם אחריו אחר (Lev. 18:5) ואם אחריו ואם אחריו בהם :

10. b. Sanh. 74a:-

אמר רבי יוחנן חסום רבי שמעון בן יהושע נאמר ואחריו בעליית בית נאמר בלוי
אל עבדות שבמזבח אם אחר לצדק עבוד ואם אחריו ואם אחריו חזק
העבודה זרה וגלוי ערצת ושפיכת דמים :

practice of the law (שעשה) was the more important. Both, of course, were prohibited by the Romans. They wanted to know whether, other things being equal the one was more important than the other. R. Akiba voiced the opinion that the study of the law was more important while R. Tarphon argued equally as strongly that the practice of the law should come before the study. They finally came to the conclusion that Akiba was correct in his view that study (למוד) should precede practice (שעשה).¹¹

The importance of the decrees of the Assembly of Lydda is obvious. The people now had an authority for violating many of the laws, and were thus saved from a martyr's death. There can be no question but that many believed the decrees to be too lenient and remained faithful to all the commands and suffered death because of their foolhardiness, but the majority found these decrees to be a veritable Godsend. The importance of the synod of Lydda cannot be overemphasized, for the decrees then passed really saved Judaism and the Jews.

Yet many observed ignorantly the laws and suffered death as a result. One of the younger witnesses of these terrible times very dramatically tells of the cruelty of the Roman overlord. "Why shouldst thou be flogged? Because I used a lulab. Why shouldst thou be crucified? Because I ate unleavened bread on the Pesach. Why should ye be condemned to death by fire or by sword? Because we read the Torah, and permitted our children to be circumcised."¹² Tortures of all kinds were practiced on those

---

11. b. Kiddushin 40b:-

ובבר היה בני ארון וזקנים חסידים בלילות בית נאמן בליל נאמן שאלו
בפניהם הלמוד גדול או חמשה גדול נאמן בני פסוק ואחר חמשה גדול

Jews found disobeying the Roman law.

Yet in spite of the watchfulness of the Romans, many Jews could have practiced their religion in secret with impunity, had it not been for the unscrupulous men and Jewish Christians who betrayed them.

The Romans were interested especially in doing away with schools and the ordination of disciples. Herein lay the most vital aspect of Judaism. If these are stopped, then Judaism must die. The severest penalties therefore were used in punishing violations of this law. Sentences of death were imposed on those who either conducted schools or ordained students. Even the town and its environs where an ordination was held was condemned to be destroyed.¹³

Ten martyrs are spoken of¹⁴ but the names of but seven are given. These are R. Ishmael, R. Simon, R. Akiba, R. Chanania b. Tradion, Chuzpit, Isebab, and finally R. Judah b. Baba, who in spite of the edict of Rome ordained seven disciples of Akiba.¹⁵ Among those he ordained was R. Judah b. Ilai.

נענה רבי עקיבא ואמר הלמוד גדול נענו כולם ואחר הלמוד גדול שהלמוד חביב לירי חכמה

See also other references as J. Chagiga 76c; Midr. Shir r. to 2:14; J. Pesach. 30b

12. Graetz Groch Vol. IV, p.156-7

13. b. Sanh. 14a:-

גדלה חלכות הרשע שחר קרי ישראל שכל חסות נהרג וכל הנסות נהרג וכל שוחטין בה אחרים וחחוחין שוחטין בהן יעקין:

14. Midrash Echa to 2,2

Hadrian's persecutions were directed not only against the living, but also against the dead. It was forbidden by law to bury the dead. The corpses of the martyrs to their faith were piled high as a warning to the survivors. It was a most distasteful thing for disciples to see their masters, who should have been buried with honor, devoured by the wild beasts and birds. And there was added the danger of pestilence resulting from the decay of the bodies in the torrid weather of Judea. This matter brought forth the writing of the book of Tobit which promised a rich reward to those who secretly bury the dead.

In view of the descriptions given, it can easily be imagined what Judaea now was. Its towns laid waste, its inhabitants to a large extent, killed or driven away, its religion dragged in the dust, one can vividly picture to himself the state in which a once proud people had fallen. The teachers of the law who survived were forced to flee from Judaea to Nisibis and Nahardea. They felt that the study of the law must go on; and this was possible only if they remained alive. The practice of the law had, for the most part, been abandoned, due to the eternal vigilance of the Roman authorities and the danger presented by informers.

This period of (135), however, finally came to an end with the death of Hadrian in 138. His successor, Titus Aurelius Antonius, usually known as Antonius Pius, abandoned the policy of

15. b. Sanh. 14a:-

יחודה בן גבא אהלך יושב לו בין שני הרים גדולים ובין שני ערים גדולות
ובין שני תהומות עמוקות ובין שני ארבעים ושלשה קנים ואלו הן רבי
האיל ורבי יחודה ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמואל רב אחא מוסיף אף רבי נחמיה

his cruel predecessor and was much milder in his treatment of the ¹⁷Jews. Advised by a Roman lady of noble birth, R. Judah b. Shammai headed a delegation to the Roman authorities to beg that the terrible edicts be revoked. From the very depths of their seared souls came forth the prayer: "O heavens, are we not your brothers the sons of the same father? Why do you inflict on us unendurable sufferings?"¹⁶ It seems that the authorities hearkened to their pitiful cries and petitioned the governor to lessen their terrible burdens.

The first bit of joy that came into the hearts of the downcast and disheartened Jews was the permission given them to bury their dead. On the 28th of Adar (Mar. 139 or 140) the still more joyful news that all the edicts of Hadrian were revoked was announced.¹⁷ Antonius Pius permitted the Jews again to practice circumcision, but only on Jewish children. It was prohibited to circumcise children of other nationalities.¹⁸ Permission for the Jews to enter Jerusalem was, however, still withheld.

16. b. Taanith 19a:-

שדורה חלוקה הרשע שחר שלא יצקו בבורה שלא יחולו אה בניהם ושיחלילו שבגור
 אה עשה יהודה בן שמוע ותבירין הלכו ונטלה עמה חמסכונים אהת שכל גדולי
 חמי חזקין גדלה אהת להם בואו והפגינו בלילה אלכו והפגינו בלילה אהתו
 א. שהים לא אהיכם אהתו ולא בני אב אהת אהתו ולא בני אהת אהתו
 אה נשבענו הכל אהת ולשון ששם גורין עלינו גזירות קטור וביטולים
 ואזלו היום משאורו יום טוב :

17. b. Taanith 19a:-

החב יב טובי בן חנה בעלים והטעם ביה אהת בשורה א שבגא ייחודאי רבא
 יעדין האור"א (The continuation of this note is Note 15)

18. Modestinus de sicariis digesta 48,8,11. Circumcidere Judeis filios suos Tantum rescripto divi Pii permittitur: in non eiusdem religionis qui hoc fecerit, castrantis poena irrogatur.

Now that Roman oppression had practically ceased, the Rabbis who had fled to Babylon felt it safe to return. These were the seven disciples of R. Akiba, viz. R. Meir, R. Judah b. Ilai, R. Jose b. Chalafta, R. Jochanan of Alexandria, R. Simon b. Jochai, R. Eleazar b. Jacob, and R. Nehemiah. They went at once to the plain of Rimmon where a discussion as to the intercolation of the year took place. A controversy as to one of Akiba's Halachoth between R. Meir and R. Jochanan Ha-Sandalar was the important event, but the dispute ended in a friendly manner.

The Rabbis then repaired to the city of Usha, the birth-place of R. Judah b. Ilai, and invited the remaining teachers to a conference.¹⁹ The inhabitants of Usha provided those who came with all they required. The purpose of this assembly was to bring back into force the traditions of Judaism which had fallen into disuse. It also sought to deal in a rather firm manner with the Christians who were proving a thorn in the side of the Jews. The conference passed nine ordinances (קבוצת אשא) which ordinances to a large extent served to rejuvenate Judaism. This meeting took place around the year 140 or 141.²⁰

19. Shir R. to 2:16:-

בשמי השחר נבחנו יבואינו לצושא ואלו הן כי יהודה ורי נחמיה ורי ורי
יוסי ורסבי ורי אליהו בן של ירי ורי אליהו בן יעקב. שלמו
אצל זקני בגדלי ואחרו כל חי שמוא למד יבוא וילמוד נבחנו ולמדו ועשו
כל צרכיהן כיון שהגיע זמנם להפטר אחרו חקום שנקבלנו בגאון אינו
אנשים אלא ריקם חלקו כבוד לרבי יהודה שהיה בן עזר ולא שהיה גדול
הם בגורא אלא חקומו של אדם הוא חכמו

20. I place the date of the Usha conference at 140 or 141 because it certainly took place soon after repeal of the Hadrianic laws which, according to Graetz, took place in Mar. 139 or 140. (Graetz: Geschichte, Vol. 4, ch. 10, p.169)

I have described above a period of about twenty three years in Jewish history, probably the bloodiest period in all Jewish history. This is the period in which R. Judah b. Ilai lived and taught, even in danger lest he pay with his life for disobeying the laws of the Roman government. A war develops two types of men. One is the brutal man who "see only red", who has become bloodthirsty, whom the continual sight ~~works with the~~ sight of blood has turned into a brute, who boasts that the source of his strength lies in his own right arm. The other is the man who dispises the sight of blood, whose heart is sickened with the sight of suffering, who feels that all the material things that the world holds so dear is but vanity, whose thoughts continually turn to God without whom he would be lost.

R. Judah b. Ilai belonged in the latter group. Probably the terrible conditions of the time in which he lived had more to do with shaping his noble character than any other thing. The next chapter deals with his life and his character.

CHAPTER TWO

HIS BIOGRAPHY

Braunschweiger, in his book, "Die Lehrer der Mishnah", begins his article on "R. Jehuda ben Ilai" as follows: Es ist erfreulich und dem Herzen wohltuend, wenn man bei einem ganz durch die Jüdische Litteratur wahrnimmt, welche Heroen uns an ihrem Himmel entgegen leuchten, wenn man Männer kennen lernt, deren Geistestätigkeit gleich einem segenspendenden Gestirn am Firmamente strahlt deren reiches Wissen und tiefes Denken geradezu in gestaunen setzt, während sie ein mühevolleres und kümmerliches Leben mit der grössten Geduld ertragen, und dadurch unsere Bewunderung ihrer grösse nur noch erhöhen. Zu diesen in ganz besonders gesegneten Andenken stehenden Heroen gehört auch R. Jehudah b. Ilai, welcher in der Mitte des zweiten Jahrhunderts lebte."¹

And such a man, in truth, was R. Judah b. Ilai. Among his war-weary and broken co-religionists, he stands a great beacon light showing the way. Salvation for the Jew lies not in the arms of the soldier, but in an implicit and steadfast faith in God. The ideal is not to lead a life of physical ease and comfort, but rather one of simplicity; far better is it to deny one's self many of the luxuries of life, than to accept them, knowing that they will break down the very foundations of a high and noble character.

Very little is known of R. Judah's life, appearance or habits. It is only from scattered references here and there that

we may come to a definite conclusion as to these matters. He was born in the city of Usha,² where he probably spent his younger years.

In the Mishnah where he is mentioned over six hundred times he is termed simply R. Judah.³ There are still preserved to us over three thousand sayings, traditions, Halachoth, Aggadoth etc., which are mentioned in the name of R. Judah. He was probably ~~probably~~ not the most prolific of the Tannaim, according to Weiss, but his work has been handed down to us almost in its entirety because of his closeness to R. Judah Ha-Nasi, who later became his pupil.⁴ Yet the same authority says that R. Judah was most unique among the Tannaim in the quantity of his teachings both in Halacha and Midrash.⁵

R. Judah was a son of R. Ilai who in turn was a pupil of R. Eliezer.⁶ R. Ilai was also a great scholar but he is known mostly through his illustrious son. R. Ilai often speaks in the

1. Braunschweiger, M.: Die Lehrer der Mischnah, p.101

2. R. Judah was given the honor of being permitted to give his opinion first in the conference of Usha not because of his proficiency in Torah, but, rather, because he was a citizen of the city, as stated in Shir Rabba to 2:4:-

חלקו כבוד לפני יהודה שהיה בן עיר ולא שהיה גדול מהם באורח:

3. Strack, H.L.: Einleitung in Talmud und Midrash, p.129

4. Weiss, J.H.: Dor Dor Vedorshov, vol. II, p.138:-

במשנה ובירושלמי באוסף ספרו ספר ופירוש ופירוש אחרים עולים מאחריו משנה אלהים.

5. Ibid, p.137:-

ר' יהודה בן אלעאי הגדול חלם כי הוא החומר חבל הגנים ברוך אורחיו בן גדולה בן בחורט.

6. Menachoth 18a:-

הא חסד שבי יהודה בן של יבי אלעאי ויבי אלעאי גלחירו של יבי אלעאי.

name of R. Eliezer,⁷ and was in close relations with Gamaliel II⁸ with whom he travelled. He was a close friend, too, of R. Ishmael b. Elisha.⁹

R. Judah had three important teachers, viz: his father, R. Ilai, R. Tarphon, and R. Akiba. There are many passages where R. Judah speaks in the name of R. Tarphon.¹⁰ He was especially close to R. Tarphon for whom he often did menial work.¹¹ And about him he relates many incidents.¹² Many references to events transpiring at Lydda have come down to us through his association with R. Tarphon.¹³ R. Judah was so bright in his youth that once, while still a boy, he read the entire book of Esther on Purim before his teacher, R. Tarphon, and other elders.¹⁴ R. Tarphon's influence

7. Tos. Terum 3,18; Tos. Demai 1,3

8. Tos. Berach 1 (2), 27; b. Erubin 64b

9. Tos. Gittin 1,3; b. Gittin 6b; Tos. Bechor 4,16

10. Succah 32a:- Tos. Mikwath 7(8),3; Tos. Mikwath 10,3:- Tos. Nidda 5,9; Tos. Nidda 4,5; Tos. Nazir 3,19

11. Tos Negaim 8,2:-

אמר רבי יחזקאל שבתי ה"ת והלכתי אל כל רבי שראונו בביתו אמר לי יחזקאל
בני אן לי סנדלי ונתתי לי כסף ירו לחלון ונתן לי היתום חקל אמר
לי בני בזו טהרתי שלשה חמשים לאחרתי בה שבע חלבות שהן של אברתי
וראשם טחף ארבע צחה ועב"ה כרובע כימי החטה חלוק אחר ושנים
לאכבעה חזן שוין וחששתיין ואטהרין בפני הבית ושם בבני הבית
ואטהרין בגבולין

12. Tos. Sabbath 5(6),13:-

אמר רבי יהודה חזקה חזקה ברבי טרין
 לו סרין ואמרו בשם רבי יוחנן ויאת מפני
 שידע בלילי שבת לבית חחרש ונולד
 הגשמים:

- Tos. Jephmoth 12,15 (In talking of 24,5A):-

מחזיק על כל העומדים חלוק הנעל חלוק הנעל. אחר רבי יחזרה פעם אחת היינו יושבים לפני רבי שרפון ואחר לנו ענו כלכם חלוק הנעל חלוק הנעל:

- b. Nedarim 49b: - *איך פארט דאס געזאגט*
b. Bechoroth 45b; Tos. Bechor. 5,7: - *איך פארט דאס געזאגט*

אחר יב' יחודת מעשה בא להט יב' טרפון יא'

on R. Judah was noticeable, too, from the use of a word by R. Judah, which word was characteristic of R. Tarphon (תנן).¹⁵

After having been under the guidance of R. Tarphon for some years, R. Judah became the pupil of R. Akiba to whom Braunschweiger refers as his "Hauptlehrer".¹⁶ He records, too, many instances of his stay with R. Akiba¹⁷ who so influenced him that the great martyr's spirit can be seen in practically all of his

Tos. Shibiith 4,4:- Here R. Judah proves that שִׁבִּיית (similar to onions or garlic) may be eaten after a festival by citing R. Tarphon as his authority.

Sifra Toq. Metzorah 1:13 (ch. 14:2):-

אמר רבי יהודה שבת היתה והלכתי אחר רבי שמעון לבייתו. 41.
 Tos. Jebam. 12,15; b. Jebam. 106b:-

Tos. Jebam. 12, 15; b. Jebam. 106b:-

אמר רבי יהודה רבם גמא ה"נ יושבים לפני רבי שרפון ו'א'
אמר ר' יהודה העשר ואמר עלי רבי שרפון ו'א'

M. Ned. 6:6:-

See also J. Sota 18a

13. b. Sabbath 29b:-

13. S. Sporth 290:-
 אשה אחר רבי יהודה נעם אחר
 שבתין בעלית בית נחזק בלוד והביאו
 שחן וקצונה והנחמה עליה הנר ותיק שם
 רבי טרפון וקצנים ולא אחרו לו רבד:

(See also Tos. Sabb. 2,5); Tos. Erubin 9(6),2:-

אמר רבי יוחנן כשהיו שורין בחצר בית המדרש בלור היו באשטין קדירה
של ערשים ואמר עמוד על סתם ואומר לכן זכיתי לכם בקדירה של
ערשים:

14. b. Megilla 20a:-

14. b. Megilla 20a:-
 דמנא אסר רבי יהודה קטן הוה יקרייה ליה אלהא חבי' טרין וקנים
 בלור:

15. According to Becher (A.T.I., p.350,N.2) the expression Shir Rabba was used by Tarphon. In b. Joma 83b and Shir Rabba to 2:4 this term is borrowed by R. Judah. It may be true that the term was characteristic of R. Tarphon, but Judah was not the only one to use it, for in Joma 83b it is also employed by R. Jose. (אמר ר' יוסה בשם ר' תרפון)

16. Braunschweiger, M.: "Lehrer der Mischnah", p.101

17. Tos. Kiddushin 5,4:- 'אם לא ידענו שיש לנו אשה' 'אם לא ידענו שיש לנו אשה' 'אם לא ידענו שיש לנו אשה'

See also b. Jebam. 76b

Tos. Akiloth 4,2: - 'ואי חטא חטא

Tos. Berachoth 3, 5:-

מורל והורה כשהיה י' עקיבא חתנו עם הדיבור היה חקד חלפני
בזמן כשהוא חתנו ב"ט לבין עצמו אדם חתנו בדד זה יבא ויבא
בדד זה חסד הכרעות והשתתות שיה עושה :

R. Judah was one of the disciples, seven altogether, ²⁶ of Akiba ordained by R. Judah b. Baba in the valley between Usha and Shaphraam.²³ About this time the persecutions of Hadrian ²⁷ began and he was forced to flee from Judea. He remained away until the death of Hadrian, three years later. When the Romans ceased their harshness with the ascending of Antoninus Pius to the throne, Judah returned from exile to his native city, Usha.

There are quite a list of passages ascribed to R. Judah which relate of "the time of danger" (בשעת הסכנה)²⁴. Again and again he tries to prove a point by bringing as authority something that happened in the time of danger, but almost invariably the answer of the other Sages is אין שם סכנה ג'יה. The question came up as to whether it is permitted to carry a Sefer Torah from court to roof and from roof to roof on the Sabbath. R. Judah says this was done בשעת הסכנה, but the other Rabbis answer אין שם סכנה.²⁵

Another and more specific reference Tanch. B 10:10:-
 אחר רבי יוחנן בר אבאי ברורא הוואוהו קול קול קול יעקב
 קול ארינס קיסר (הרג) בבית שנים אלק רבא.
 This is followed by:-
 אחר רבי יוחנן קולו של יעקב הוואה זה
 And another passage in Taan. 68d
 א"ר יוחנן קול ארינס קיסר הוואה בבית שנים אלק רבא.
 The question that arises in one's mind is, to whom does the רבי in j. Taan. 68a refer? Bacher says it is Akiba (my teacher) who is meant. This explanation is the best under the circumstances, but it is by no means convincing. It does not explain the two passages in which the authority is R. Jochanan

23. b. Sanhedrim 14a

24. Tos. Erubin 8,6; Tos Suk. 1,7

25. Tos Erubin 8(5),6

ארינסה חקשה בשעת הסכנה והיינו חקשין ספר אורה חן החזק ללא וכו'
 but the answer of the other Rabbis is:-

אין שם הסכנה ג'יה:

Judah numbered several important personalities of his time among his friends. During his college days he was a close friend of R. Eliezer b. Shamma.²⁶ He was also a good friend of R. Jose b. Chalafta whom he often thanked for helping him with difficult Halachoth with the words *ומה דעתך שהנחת את רגלי*.²⁷ In Joma 83b there is a story of R. Judah and R. Jose going on a journey and relates their adventures. Further on the same page there is a story of R. Judah, R. Meir, and R. Jose on a journey and their adventures are narrated. R. Judah relates a story, too, of R. Elazar b. Azariah and R. Akiba in a bathhouse.²⁸ He also relates an

Another example of this is found in Tos. Sukka 1,7:-

הסנין בנסכים רבי ל' יהודה והנחלים אחרים ער שיחא בינו לבין חבירו בחלואו
אמר רבי יהודה תעשה בשעת הסנה והיינו זקסין סולחתי וחסבנין עלי גביה
נשים והיינו ישינים תחתיהם אחרי לו אין שעת הסנה רציה:

And again Tos. Sukka 2,9:-

אמר ר' יהודה תעשה בבני כרנן שהיו חורשין לולביתן בשעת הרחק
אחריו לו אין שעת הרחק נאיה:

26. Koh. R. to 1:15:-

כי הג רבבי יהודה ור' הו אנן כהדא ונסב ליה ל' יהודה גמא'ה וקראיה
ל' ק' ימים רחמי'הא ועבר כהנשים דחטי' ביה ולא חטא ביה ה' וחסרון לא
אכל לאחור הגיע שעת קרי'הא שחא לא קרא בקו'נה עליו הכתוב אחר חטא לא
אכל לתקן. הגיע שעת הגולה ולא הגליל בצ עליו יחסרון לא יכל לאחור

Further reference to Judah's friendship for Elazar b. Shamma are found in Tos. Menach 2,16 and Tos. Arachim 2,9

27. b. Menachoth 45a:-

נה אחרי ה' אלהים בראשון באחר
לחוש תקה פר בן בקר אלהים וחטאת אג התקדש חטאת עולה היה
Here follow opinion/in which we are not interested:-
אנה נחתי הני ל' יהודה אחר פושט קו אליהו עמיר לרדוסה אחר לו רבי
אסי אלו'ים הקריבו ביחי עזיה כדוך שהקריבו ביחי חטה אחר לו אנו
דעתך שהנחת דעתך:

b. Menachoth 100a:-

אנה נחתי הני ל' אסי אחר לא בבלים הם אלא אלכסנדריים הם אמר ששואים אג
בבלים קוראין אותן על שם בבלים א' ל' יהודה אנו דעתך שהנחת דעתך:

See also Becher A.T., I, p.192, note 7; Tos. Maccoth 1,3; Tos. Ab. Zarab 3,13; M. Kelim 17:6; Gen. r. 74; b. Ned. 49b; b.

Joma 83b; Mid. Sam. ch.13 (to ISam. IX.12); Tos. Shebiith 4,4; Tos. Bechoroth 5,7

28. b. Sabbath 40a

incident, of a time when he was in the company of Akiba and Elazar b. Azariah. Akiba and Elazar had become so engrossed in matters related to the community that they had forgotten to recite the Shema. Judah recited the Shema at the proper time, but Akiba and Elazar did not recite until the sun had already set.²⁹

R. Judah often speaks in the name of great authorities, especially Raban Gamaliel II. Judah, speaking in the latter's name maintains that three blessings should be recited ^{על פירות} over ^{העומר} and ^{השני} while the other Rabbis are agreed on one blessing.³⁰ He speaks in Gamaliel's name, too, in discussing the laws of Pesach.³¹ Gamaliel was of the opinion that the Menorah must not be put together on the Yom Tov. The other Rabbis, including Akiba, had no scruples with regard to it. R. Judah, speaking in Gamaliel's name said that the Menorah may not be put together on the Yom Tov, but it may be moved from place to place.³² Again and again is found the phrase: ^{אמר רבי יוחנן בשם רבי חנין} ^{בין שני} ^{העומר} ^{והשני}.³³ Judah also gives several incidents that happened in Gamaliel's school.³⁴

Judah was quite a favorite of Rabban Gamaliel's son in whose home he was official arbitrator in religious matters.³⁵ He

29. Tos. Berach. 1,2

30. Tos. Berach 4,15 //

31. Tos. Pesach 1,4

32. Tos. Yom Tov 2,12

33. Tos. Zebachim 8,17; Tos. Chullin 6,8. In Kelim I. 6,17 Meir, Judah, and Jose speak in the name of Gamaliel and agree (^{אמר רבי יוחנן בשם רבי חנין})

34. Tos. Terum. 3,13; Tos. Kethub 8,1

35. b. Nedarim 49b

that it is said that ~~the~~ wherever the expression "there is a story of a certain pious man" (היה שם איש צדיק) is used the reference is either to R. Judah b. Baba or R. Judah b. Ilai.⁴¹ He was very rigid in observing many of the practices of the Chasidim and Essenes, drinking no wine except on those days required by law and preferring to eat only vegetable food.⁴² So careful was he in preparing himself for the Sabbath, the washing of the face, hands and feet, and clothing himself in the white Sabbath garments, that he appeared to his students like an angel.⁴³ His tenderheartedness and humanity are beautifully shown when he reconciles a married couple. "I swear that you will derive no benefit from me unless you cause R. Judah and R. Simeon to taste of the food that you cook", says the irate husband to his wife - R. Simon refuses to taste of it, but Judah does, with the words, "If when it is a question of bringing about the peace between a man and his wife God will allow his name to be erased by the little waters even if it is a question whether the wife has been adulterous, how much the more should I be patient and meek in establishing peaceful domestic relations".⁴⁴ Mercy, to R. Judah speaking in Rabban Gama-

des Xenophanes" - Breslau, 1886) :- Dennoch werden zahlreiche Aussprüche von ihm mitgetheilt, in denen er der Götter gedacht wird, weil der Gotterglaube ihm eine der Grundlagen des Staatsleben zu sein schien, das er nicht angreifen wollte, dem man, wie er einst sagte, nicht zu nahe kommen dürfe, ohne sich zu verbrennen, dem man auch nicht zu fern bleiben könne, ohne zu frieren.

41. b. Baba Kamma 103b:-

והא כל מינא דאוריין תעשה במסיר אחר או רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה ברבי אבהו ורבי יהודה ורבי יהודה בברי אבהו חסידים דאוריין
הא

42. b. Nedarim 49b:-

א. טעיהנא אה קרואא וארילא וארבעה
ב. טעיהנא אה קרואא וארילא וארבעה
Also Jewish Encyclopedia : art. "Judah b. Ilai".

liel's name is a beautiful and lofty virtue.⁴⁵ His heart had a large place for children, ^{him} L^{öw} calling the "Kinder Freund".⁴⁶ So meek and modest was he that in spite of the high position he had attained in the house the patriarch R. Simon b. Gamaliel, he still used to carry his own stool to the college.⁴⁷

R. Judah was interested above all in the study of Torah, and, although he was quite an expert in getting everything out of a text that is humanly possible (this will be shown more in detail in the chapter on his Halachah) yet he loved above ^{all} the simple study of Torah. It is not surprising, therefore, that he attacked the pupils of Meir, after the latter's death, most strongly because, as he says, "they come, not to study Torah, but to vex me with Halachoth". For this reason he forbade the students of Meir to enter his school.⁴⁸ From the incident described (in Note 48) we can see that R. Judah had quite a temper, but he controlled it when his

43. b. Sabbath 25b:-

אמר רב כך חתמו ריב' יהודה בר גליאי ערב שבת חביאים לו עריבה אליה חתן ורחק פטו ויין ורגלי וחתמך וישב בסדין החזו"ן ורומה לחלץ ה' צבאות.

44. b. Nedarim 66b:-

ההוא דאמר לה לרב' גמא קונם שמי אגה נהנה לי ער שטעניתי גבשיל לרב' יהודה ולר' רבי יהודה שנים אחר ק"ו וזה לעשות שלום בין איש לשגמו אחר גורה שמי שנכנס בקרובה ימחה על חיים החאוריים בספק ואני על אגה כמה וכמה.

45. Tos. Baba Kamma 9,30:-

ר' יהודה אומר חסום רבן גמליאל הרי הוא אומר ונתן לך רחמים ורחמך והרבך זה סמן יהא בירך כל זמן שאגה רחמן ורחמן יחם עליך:

46. L^{öw}, L.: Die Lebensalter in der jüdischer Litteratur pp. 147, 175, and 196

47. Real Encyclopädie, p.455

48. b. Kiddushin 52b

אנו רבנן לאחר פטירתו של רבי חזקוני אבא רבן לר' יהודה לחלוקה על יננסו גלחיה רבי חזקוני לבאן חסתי שקנהניס חסם לצ' ללחור גורה הם באים אלא לקסתי בהלכת הם באים:

friend, R. Jose said; "People will say, Meir is dead, Judah is in anger, Jose is silent, what will become of the Torah?"⁴⁹

Although R. Judah's heart was rent because of the doings of the Romans in Judea, yet we are told that he praised them for the fine things that they accomplished. There is a story that R. Judah, R. Jose b. Chalafta and R. Simon b. Jochai had a discussion on the Romans. "How useful this nation has been", said R. Judah, "everywhere it has erected towns and marketplaces; it has put bridges over rivers, and built bath-houses for the preservation of health". R. Jose was silent, neither praising nor condemning. R. Simon, however, could not repress his displeasure. "What the Roman do", he said, "they do only for the sake of selfishness and gain. They keep houses of bad repute in the cities, misuse the bathing-places, and levy toll for the bridges". This matter came to the ears of the Romans through Judah, a proselyte, who repeated it without desiring to do any harm. As a result, R. Judah was loaded with honors. R. Jose was banished to Laodicea, and R. Simon was condemned to death.⁵⁰ Yet he predicted the downfall of the Romans at the hands of the Persians.⁵¹

That Judah believed in simple eating and living is shown from many of his sayings. Like his colleague, Simon b. Jochai,

---

After R. Judah had spoken these words to his pupils Symmarbos, a pupil of Meir, pushed his way into the assembly of R. Judah's students and gave utterance to a law which he had heard from his teacher.... The Mishnah continues:-

בגד יבין יהודה חזר להם לא כך אמר להם אל יבנו חללי רבי חזי
לכאן חזר שמתים הם ולא ללמד תורה הם באים לא קטן בלחם הם
באים

49. b. Kiddushin 52b:- יסתי שתיק : יהודה בגס, יסתי שתיק.

50. Grotz, Geschichte vol. IV, p.190

Judah said that work honors the man.⁵² R. Judah uttered quite a³³ few sayings as to the rules of living. "Eat onions, but sit in the shade",⁵³ "Do not eat geese and chickens, and turn your mind from hunger to food". (ibid) "Live frugally, but under your own roof." (ibid) "Spare your food, but add to your household" (ibid). But there are some sayings which are very similar to those of R. Judah uttered through the authority of R. Animi and R. Assi.⁵⁴ This can be explained by the fact that both Animi and Assi were pupils of Jochanan who often speaks in R. Judah's name.

R. Judah b. Ilai, as indicated before, was a sincere lover of learning. His work shows him to have been sharp in discussions, precise in expression, clear, and to the point. He usually leans toward ^{lenient} interpretation of the law, but accepted for himself the hardest interpretation.⁵⁵ Even when his talented son was taken by death, he did not remain away from the school.⁵⁶ "First learn Torah, is the advice of the Tanna Kemah, and then marry; but if you can not wait, R. Judah adds, marry first, and then study the Torah."⁵⁷ "First study yourself, and then let your son study, but, adds R. Judah, if your son is especially bright let him study first (ibid)

51. b. Joma 10a:-

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן חשתי רבי יוחנן ברבי אלעאי עבירה רוח' שגשג ביד פוסק קל וחומר וזה הקדש ראשון שבנאותו בני שם והחריבוהו כשרים נפלו כשרים ביד פוסקים הקדש שני שבנאות פוסקים והחריבוהו רוחים אינו דין שיקלו רוחים ביד פוסקים.
cf. b. Nazir 49b

52. b. Nedarim 49b:-
cf. Aboth R. Nathan ch. 11 (1st version) where the identical saying is ascribed to R. Jose

53. b. Pesachim 114a:-

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן חשתי רבי יוחנן ברבי אלעאי אכל באי יטב בעלי: ולא גיטול אחוין וארמולין וזה וכן דורף עליון: פחות מחינך וחשטך ואוסף על דרכך:
cf. b. Berachoth 35b; b. Joma 10a

R. Judah disagrees with the other Rabbis on the question of who should precede ⁱⁿ ^{myself} on the question of redeeming. The other Rabbis are of the opinion that the father should precede, R. Judah that the son should come first because it is the duty of the father to redeem his son.⁵⁸ R. Judah insisted on being precise and exact in learning because of the danger of going astray.⁵⁹ He was of the opinion, too, that if a man dies and has not taught his son Torah, his son will be forced to study from others and arrive at his goal through flattery.⁶⁰

Who is the person to whom one can give the name ^{רבי}, Teacher? is a question raised by the Rabbis. Is it he who has taught one Torah or who has taught one at the very beginning? R. Meir says it refers to him who teaches one wisdom and not scripture R. Jose says Mishnah, while R. Judah b. Ilai is of the opinion that it is he from whom one has received most of his learning.⁶¹

54. b. Chullin 84b:-

רבינו עקיבא זיתין אמר לה משמיה דר' יוחנן אמר חמיה דר' יוחנן (p. 112:5)
 שוב איש חזון וחלום יכלול דברין בחשפט לעולם יאכל אדם וישא פה
 חמה שיש לו וילבש ויחנסה במה שיש לו ויבדד אשמו ויבטל יאמר חמה
 שיש לו שכן הללין בו והוא אולי בתי שאמר והיה העולם:

cf. Gen. r. to ch. 20:30

אמר לי ללמדך מורה דרך ארץ לפיכך אכול ויכבד
 (eat in accordance with your income) חמה דאג לביש ויגיר
 (clothe yourself with less than your income) חמה דאג
 : שכי (live above your income)

55. Braunschweiger, p.103

56. b. Moed Katon 21a; Ebel r. ch. 10

57. Tos. Bechoroth 6,10:-

ללמדך מורה ולישא אשה לומר מורה ואמר כך נוסח אשה ר' יוחנן
 אמר גם אין יכול לישב בלא אשה נשא אשה ואמר כך לומר מורה:

cf. b. Kidd 29b; Aboth R. Nathan ch. 26

58. b. Kidd. 29b

The best student, R. Judah says, is to be compared to a sponge which sucks in everything, the next best student to oakum which sucks in only that which it needs⁶²; he also compares him who studies in his youth to one studying in old age.⁶³ His rules for study, too, are interesting.⁶⁴

R. Judah felt that his generation was far less observant than the preceding ones. He therefore bemoans the fact that the study of the law no longer had the place of importance that it had in previous generations.⁶⁵ In previous generation the people used to bring their fruit in by way of the ^{the front of the house} kitchen garden (i.e. in full view to everyone) but in his time, he complains, the fruits are brought in over roofs and through courts and enclosures in order to escape paying the tithe.⁶⁶

59. Aboth IV. 13

כי יהודה אומר הוי זהיר בלמוד ששם הלמוד עלה זרין:

60. Cf. b. B. M. 33b:-

רבי יהודה בן אלפאי אומר אדם שחם והניח בן ולא למד אורה חצבין וחץ ולמד אורה חצרים הרי [זה] גנובה חבש:

61. Tos. B. M. 2,30:-

ואיזה הוא רבו שלומד אורה ולא רבו שלומד אומנות ואיזה זה שחם? אהילה כי חסיר אומר רבו שלומד הכנה ולא רבו שלומד חקק כי יהודה אומר כל שרוב הלמודו הימני לי יוסי אומר כל שהסיר עינו בחסונה:

cf. b. B. M. 33a

62. Sifre to Deut. 11:22 (par. 48)

כי יהודה אומר הלמד שכן ופה דוחה להסוג שחם סוגא אה הכל שני לו דוחה למדן שאינו סוגא אלא לרבו:

cf. Aboth R. Nathan ch.40 where the same idea is found anonymously. cf., too, Pirke Aboth V.18 where it is also found anonymously

איבע חרות ביושבים לפני חכמים, סוגא ואסכן חסותה ונפח, איהו שחם סוגא אה הכל ואי

63. Aboth R. Nathan 1st Version ch. 23 (306) the same is found in shortened form but ascribed to Raban Gamaliel.

Aboth R. Nathan (2nd Version) ch.35, p.45a-b:-

רבי יהודה אומר הלמוד אורה בזקנותו לחסר לנוסל קיין לייא בו ין והוא אינו זרוע כל זמן ששעה בו חבאיש והלמוד אורה בזקנותו לחסר לנוסל קיין לייא בו ין והוא זרוע כל זמן ששעה בו הוא חסבית:

Who is the fit person to be the readers for the congregation? R. Judah was very strict in the choice of one for such an important duty. He must have many children, fulfilling the first positive commandment in the Bible, he must have no property and do toilsome work in the fields. Moreover, he must have no provisions in the house and his youth must have been above reproach. He must be willing to take pains and must be beloved by the people. He must have a sweet voice and must be expert in reading the Torah, prophets, and writings, also in the study of Midrash, Halacha and Aggada; and, finally he must be expert in all the blessings.⁶⁷

64. Sifre to Deut. 32:2 (306):-

ר"א היה לי אחר לעולם הוי כונס דברי תורה כללים וחזיונים שנאמר יעקב כחשך לקח ואין יעקב אלא לטון כנעני חשל אדם אחר לחברו פרוט לי סלע זו אלא עקוב לי סלע זו כך הוי כוני דברי תורה כללים ופורט וחזיונים כטיפים הללו שלטל ולא כטיפים הללו של (שהם גדולים) אלא כטיפים הללו של טל שהם קטנים כטיפים עליו דשא זה שעירים הללו יורדים על עשבים וחששנים בהם כרי שלא יחליעו כך הוי חפספס בדברי תורה כרי שלא תשנהם כך אל רבי יעקב ברב חנינא לרבי בא לנפשות בהלכות בסביל שלא יעלו חלודה ונדבירים ענין עשש ומה רביבים הללו יורדים על עשבים ומתקים אותם ומפספסים אותם כך הוי פפספס בדברי תורה וסונה וחלש וחלשע:

65. b. Berachoth 35b:-

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן ברי אלעאי: (should be) בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים גמלו מורגן קבע וחלצנה עראי זו וזו נהקילו בירן דורות האחרונים שגמלו חלצנה קבע ומורגן עראי זו וזו לא נהקילו בירן:

66. b. Berachoth 35b:-

ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן חטום רבי יהודה ברי אלעאי בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים היו חטוסין פירומיהן דרך שוקסחון כרי לחיבן בחטש דורות האחרונים חטוסין פירומיהן דרך גגות דרך חירות דרך קרפפות לסטר החטש:

67. b. Taanith 16a:-

אמר רבן גמלי בר גמלי אף על פי שיש שם זקן וחכם אין מורידין לפני האונה אלא אדם הרגיל איזהו רגיל רבי יהודה אומר חשיפל ואין לו דש

In spite of the fact, that R. Judah was so interested in the study of the law, his heart was still sensitive to the joys and sorrows of humanity. Regardless of how important he considered the study of the law he yet would interrupt his study in order to take part in a funeral⁶⁸ or wedding ceremony.⁶⁹ He considered these important enough to interrupt his study in which his very life was wrapped. To respect one's father is more incumbent upon one than to respect an aged man⁷⁰ and he who does not teach his son a profession teaches him robbery.⁷¹ Here R. Judah emphasizes the practical aspect of life; that not only should a father teach his son Torah, but a profession, too.

R. Judah lay down quite a number of religious practices. For example, one who was born blind does not have to spread a cloak

לו יגיעה בשדה ובינו ליקם ופרקו נאה ושלל בקר וחלחה להם ויש
לו נעילה וקולו קרב ובקי לקוחה בגורה נביאים ובבאובים ולשנות
בחרש בחלכות ובגדוד ובקי בכל הברכות כולן :

אמר עליו על י' יהודה ברבי אלעאי
שהיה חבטל חלמוד גורה להוציא את ילדיו
68. 1. Kethuboth 17a:
and in 1. Chagiga 76c:-

יבי יהודה כשהיה רוצה את החת ואת הכלה חתולסן היה נותן עיניו
בגלחידים ואמר החמשה קורם לגלמוד :

69. Aboth R. Nathan ch.4:-

חמשה ברבי יהודה בר אלעאי שהיה יושב ושונה לחלחידין ועברה כלה
ואתן בידו כרי צרכו ואיה חשנין בה עד שעברה הכלה לסנין :
שוב חמשה ברבי יהודה ברבי אלעאי שהיה יושב ושונה
לחלחידין ועברה כלה לחנו אחר
לו כלה שמערה אחריהם בני עהרד והתעסקו בכלה שן חזינו בהקב
שנתעסק בכלה שנה יבן האגמתי (Gen. 2:22) אז נתעסק בכלה אנו
על אחר כמה וכמה :

70. Gen. r. ch.94:-

ל' אומר שחייב אדם בכבוד אביו יותר מכבוד זקינו :

71. b. Kiddushin 29a:- יבי יהודה אומר כל שאינו

חלמוד אה בנו אסונה חלמוד ליטטות
cf. Tos. Kiddushin.1:11

over his head in reciting the Shema⁷². In another instance the Tanah Kema prescribes what prayer is to be recited on various occasions, such as - seeing a place where miracles have been performed, or a place whence idolatry had been uprooted, or on seeing mountains, hills, rivers etc., when R. Judah interrupts to say that one should recite a blessing on seeing the great sea.⁷³ In order to welcome the festival with real joy one should not eat after Minchah on days before Babbatha and festivals.⁷⁴ Though he himself was almost an ascetic in his mode of living, R. Judah declared it to be a duty on the part of the head of a family to bring joy into the hearts of the members of his family on the Pesach festival by giving his grown sons wine, the grown female members sweet things and the young children nuts and whatever else was fit for them.⁷⁵ The duty of drinking ~~from~~ ^{four} cups of wine is not incumbent on children, who should be given roast corn and nuts in order to keep them from falling asleep.⁷⁶

72. M. Megilla 4:6:- ל' יהודה אומר כל שלל נאה מאורות
cf. Tos. Megilla 4(3), 28 חיימין איהו פורס על שחם :

73. b. Berachoth 24b:- ל' יהודה אומר הוצא את הים הגדול איהו ברוך ששם את הים הגדול :

must be Berachoth 24b

74. b. Pesachim 99b:- נחמיה דמעה לא יאכל אדם בגרבי שבגות ויחם טובים חן המנהג ולחמיה כדי שיכנס לשבת כשהוא אגוז דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר אכל והולך עד שהחשך... והמעה לא יאכל אדם בגרבי שבגות ויחם טובים חשך שגור ולחמיה כדי שיכנס לשבת כשהוא אגוז דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר אכל והולך עד שהחשך :

See also j. Pesachim 99b; Tos. Berachoth 5, 1

75. j. Pesachim 37b:- את צריך הוא אדם לשמח את אשתו ואם בניו ברגל בזה חשמה בין ל' יהודה אומר נשים בנאוי ליהן כגון כסנים וזולין וקטנים בנאוי ליהן כגון אגוזין ולוזין :

See also b. Pesachim 109a; Tos. Pesachim 10, 4 :

76. b. Pesachim 108b:- את רבין הכל חייבין בארבעה כסות הללו אחד אנשים ואחד נשים

The Talmud Jerushalmi and Tosefta ascribe the authorship of the three prayers to be recited by every Jew daily viz. - "that thou hast not created me a non-Jew, that thou hast not created me an ignoramus", and "that thou hast not created me a woman" to R. Judah b. Ilai.⁷⁷ The Babylonian Talmud, however, names R. Meir the author.⁷⁸

R. Judah b. Ilai lived to a high old age. His life was one of blessing and love; his passing was mourned by a large number of pupils and disciples. As far as we know he had two sons, one of whom died in his life time⁷⁹ and the other, Jose b. Judah, gained prominence mainly through his association with Judah Hanasi.⁸⁰ R. Judah, like his father R. Ilai, was buried in Ensetine.⁸¹

ואמר חנניקוט אחר רבי יהודה וכו' חנה מועלה יש לחנניקוט בין אלא
חנניקין להן קליה ואגוזין בערב פסח כרי שלא/ישנו וישאלו:

R. Judah's view probably came from his teacher R. Akiba for:
אמר רבי עקיבא שהיה חולק קליה ואגוזין לחנניקוט בערב
הפסח כרי שלא ישנו וישאלו:

77. 1. Berachoth 13b:-

אמר רבי יהודה אחר שלשה דברים צריך אדם לומר בכל יום ברוך שלא
עשאתני איש הגזים כלום כל הגזים כאן נגדו. ברוך שלא עשאתני בור
שאין בור ונא חטא. ברוך שלא עשאתני שאין האשה חמשה על החמשה.

In Tos. Berachoth 7(6), 18 the prayer regarding woman is men-
tioned second.

78. b. Menachoth 43b:-

אמר רבי חנינא אחר ח"כ אדם לברך שלש ברכות בכל יום ויום אלו
הן שלא עשאתני איש שלא עשאתני אשה שלא עשאתני בור:

79. Moed Katan 21a:-

כי הא דאמר חנניקוט וכו' של רבי יהודה בר אבא וכו'

80. Frankel, Z.: p.198; Weiss, Dor II, p.187

81. Seder Hadoroth p.168

CHAPTER THREE

HIS AGGADA

R. Judah was doubtlessly the greatest Aggadist of his time, judging both from the vast number of his Aggadoth and also from their intrinsic meaning. The golden mean, which, as has been shown before, characterized him, is found : too, in his Aggadic work. His position lay between the extreme Chassidists (?) and the equally extreme rationalists.¹ Thus he is of the opinion, contrary to that of his predecessors R. Eliezer and R. Joshua that the raising of the dead as found in Ezekiel 37 is merely a picture of the rebirth of the Jewish people and state.² In quite a dramatic manner R. Judah explains how in the future world God will take the evil inclination (יצר הרע) and slaughter it before both righteous and the wicked. To the righteous it will appear like a great hill, to the wicked like a hair. Both the righteous and the wicked will weep, the former saying, how can we overcome such a hill, the latter, how is it we could not conquer such a hair etc.³ The ten commandments were written on two tablets of stone, five on one tablet and five on the other.⁴ This opinion was offered by the Alexandrians. That R. Judah tried to be reasonable as possible in his

---

1. Real Encyclopadie p.459

2. b. Sanh. 92b referring to Ez. 37:-

רבי יהודה אומר זאת חטל היה וזו

3. b. Sukkah 52a:-

ברוך רבי יהודה לטוב לב א חבאו הקדוש ברוך ליל הרע וטוהלו

interpretations is shown by the fact that he believed that that part of the Pentateuch which relates of Moses' death was not written by Moses himself.⁵ R. Simon said, however, that Moses did write that portion, but with tears in his eyes. (Ib.) R. Judah was also opposed to combining the Pentateuch with the books of the Bible.⁶ This may be taken as a step against Christianity which sought to combine theirs.⁷ He was of the opinion, too, that the sun and moon, after sinking into the horizon, remain in a great airless space.⁸

R. Judah divided the year into six parts -

- (1) Months of Tishri (Oct.) and Cheshvan (Nov.) sowing
- (2) " " Kislev (Dec.) and Tebeth (Jan.) winter
- (3) " " Shebat (Feb.) and Adar (Mar.) cold
- (4) " " Nisan (Apr.) and Iyar (May) harvest
- (5) " " Sivan (June) and Tamuz (July) summer
- (6) " " Ab (Aug.) and Elul (Sept.) heat.⁹

In his Aggadic teachings R. Judah often used the method of signs (סימנים).¹⁰ An example of this is the ten plagues of Egypt written in the Pesach Haggadah as

11. ר"ך גר"ט בא"ב

בס"ט הצדיקים יב"ט הרשעים צדיקים נרחה להם כהן גבוה ורשעים
ורשעים נרחה להם כחוט השערה הללו בוכין והללו בוכין צדיקים בונים
ואחרים היגן יכולנו לכבוש את גבוה כזה ורשעים בוכין ואחרים היגן
לא יכולנו לכבוש את חוט השערה הזה ואף הקדוש ברוך הוא גחה עמהם
שנאמר ואל'

4. Real Encyclopedie p.459

5. b. B. B. 15a:-

רמיה ויהי שם חשה עבד ה' אפטר חשה חת וכחג ויהי שם חשה
אלא עד כאן כתב חשה חבאן ואין כתב יחשע דברי רבי יהודה ואל'

6. b. B. B. 13b

The great quantity of controversies in which R. Judah was interested, especially with Nehemya, marks him as one of the greatest Aggadists of the Tanaitic period. Like R. Eliezer b. Hyrkanus and R. Joshua b. Chananya in pre-Hadrianic times, so R. Judah b. Ilai and R. Nehemya were in post-Hadrianic times^a "Controversisten-paar". Their Aggadic interpretations and various views are found in all of the Midrash literature, richer in quality and quantity even than those of R. Eliezer and R. Joshua. Part of their controversies are found in the Tanaistic Midrash works, the Mechilta and Sifre as well as the Tosefta and Baraithas of the Talmud, but particularly are they numerous in Genesis Rabba. We can be quite certain, says Bacher¹² that the Judah and Nehemya mentioned are the pupils of Akiba, although much about which they spoke occurred in later times. The controversies go through the entire Bible, but more than half of them are concerned with the books of Genesis and Exodus.¹³

Several examples of their controversies are herewith given:

(a) R. Judah says the world was created in six days; R. Nehemya says in one¹⁴

7. Real Encyclopedie p.459

8. Lev. r. ch.6

9. Real Encyclopedie p.460

10. Braunschweiger p.106

11. Braunschweiger p.106 ר' יהודה ור' נחמיה
היו חותמים על דברי ר' עקיבא
בא"ר
Another is found in Tos. Menach 11,4:-
ר' יהודה ור' נחמיה
היו חותמים על דברי ר' עקיבא

12. Bacher, A.T., II, p.225

13. Ibid, p.228

(b) R. Judah says light was created first; R. Nehemya says the world was first created.¹⁵

(c) As to the watering of the earth.¹⁶

(d) As to the year of the flood. Shall it be counted in number of years?¹⁷

(e) As to Sarah - (Gen. 17:16)¹⁸

(f) As to the interpretation of Gen. 24:1¹⁹

(g) As to Jacob's blindness²⁰

(h) As to Moses who once was called מֹשֶׁה, another time מֹשֶׁה.²¹

(i) As to the date of the book of Echa. R. Judah says in the days of Jehoyakim, R. Nehemya is of the opinion that it took place after the destruction of the Temple.²²

(j) As to throwing lots in redeeming of first born, to decide whether the father is to pay five selaim or not. R. Judah said that Moses took two hundred and seventy three ballots and wrote on them "Levi, Levi". On an equal number of ballots he wrote "five selaim". He then shook them up in a jar. The father of the

14. Tanchuma B. בְּרֵאשִׁית 1:-

י' יהודה ורבי נחמיה חלוקין. י' יהודה אומר לששת ימים נברא העולם
שבת בחדשה כל יום ויום ויהי בן. הרי שישה של י' יהודה ורבי נחמיה
אומר ביום הראשון נברא כל העולם א' י' יהודה חתו שבת
בחדשה כל יום ויום (ויהי בן). אחר רבי ברכיה בשיטתו
של רבי נחמיה ויאמר אלהים גוץ הארץ (Gen. 1.24) אין לשון
גוץ אלא בבר שיהיה חוב ממש שגוץ בראשית:

Another account in Beth Talmud vol. 5, p.77. In Gen. r.
ch. 12 there is a longer account of this controversy. In
Midrash Tanchuma B. בְּרֵאשִׁית 2, Jose b. Chalafta agrees with Ne-
hemya (against Judah) that the world was created in one day.

In Beth Talmud I.130 the same story but different names
are given.

15. Gen. r. ch3:-

י' ורבי נחמיה. י' יהודה אומר האור נברא אחרי האור. חטא לחלק שבקש

first born then put his hand into the urn and drew out a ballot. If he took out one on which was written "Levi, Levi", then he was exempt from paying the five selaim; if, however, he drew out one on which was written "five selaim", then he had to pay that amount. R. Nehemya, however, objected. He said that a quarrel may arise if a man drew one with the "five selaim" and claimed that there were no ballots which exempted payment. He was of the opinion that Moses took a number equal to the בכורות and wrote on them לו' בן.

לבנות פלטיין וחיה אמו חקום אפל חה עשה הדליק נרות ופנסין לירע
היך הוא קובע מחלוצים. כך האזנה נבואה נחלה. ולו' אחר העולם
נבואה נחלה. חשל לחלק שבנה פלטיין ועשרה בכורות ופנסין :

16. Gen. r. to 2,6:-

כיצד היה האכיל שומה. לו' יהודה ורבי נחמיה ורבנן רבי יהודה אומר
כהדין גילוס. דחשקה והדר חשקה. ורבי נחמיה אחר כחין גובייה דהדין קציה
דחברה וקבר. ורבנן אמי כחין גובי (נהר בבבל ושמו גובי) ולמה קורין
אומא גובי. שהיא חזק ומשקה אגא לח' שנה.

17. Gen. r. ch.32:-

לו' יהודה ורבי נחמיה. לו' אומר שנה החבול אינה גולה מן החטין. א"ל
לו' אף על כן שאינה גולה מן החטין גולה היא בקיפוח ובחשבונות:

18. Gen. r. ch.47:-

וברכתי אותה וגם נחמי חתנה לך בן וברכתי. לו' ורבי. לו' אומר וברכתי
אומה לית לה בן. וברכתי. לו' וברכתי. לו' וברכתי. לו' וברכתי. לו' וברכתי.
בחלב והלא ערין לא נעברה אל חלחל שהחזירה הקב"ה ליהו נפשוה :

A similar controversy of the two men is found in Gen. r. ch.53
(to 21:1); also in Pesikta r. ch. 42 (177a)

19. Gen. r. ch.59:-

וה' בך את אברהם בבבל : לו' יודן ורבי נחמיה. לו' אחר שנתן לו נקבה.
א"ל לו' עיקר ביאור של חלק אין כחוב בה ברנה. אלא וה' בך את אברהם
בבבל שנה נמן לו בה כל עיקר :

Read Gen. r. ch.59 for Gen. r. ch.59 (Weiss, p.238, N.2)

In Tos. Kidd. 5,17; b. B. B. 16b; Ibid 141a where the
same argument is found except that R. Meir is substituted for
Nehemya.

20. Pesikta r. ch.3 (12a):-

ועני ושואל כבד חזקן. איך יהודה כחשחמן של חקנא שריסו עיני
כברו חזקן והיו רבוקים זה לזה וכשהיה חבש שלחא היה גולה אומר
אחר לו' רב נחמן חס ושלוה מהו לא יוכל לראות שנפלקה חתנו
לוח הקודש :

45

And the same number on which was written **מחשה סלעים**. Then the same procedure as described above took place and the one who counts the ballots said, if one drew one with **ה' סלעים**, then there is another on which is written **בן**, but it was not deemed proper that you should receive it.²³ A similar controversy took place between Judah and Nehemya in choosing of the seventy elders ordered by God in Num. 11:16. According to Judah seventy ballots had the

21. b. Sota 12b (to Ex. 2:6):-

והפחה ונכאחו את הילך והנה נער בנה. קרי ליה ילד וקר לי נער הנא הוא ילד וקולו כנער דברי רבי יהודה. אמר לו רבי נחמיה אם כן עשינו לששה דבינו בעל חום אלא חלחר שפשה לו אמו אופה נעורים בלילה אחרי שחם לא אצנה לחופתו :

Same in Ex. r. ch.1 to Ex. 2:6

22.

ואומרי נאמרה מגילת קיומא. לוי אמר בימי יהויקים נאמרה. א"ל לוי וכו' בוכין על המגמר של ימות. אלא אימתי נאמרה אמר חובין הבית הרי מלכותו אינה יושבה בדבר.

23. Tanchuma B. ch.25:- (רא פקוד כל בכור זכר)

והרי אני מוסיאם מארים ושבעים ושלשה בכורות שנחאצו עורפים על הלויים בשנים שמונה אותם חשה. ל' יהודה ור' נחמיה. ל' יהודה גזל כן עשה חשה נשל (מארים ושבעים ושלשה) (שנים ועשרים אלף) פוסקים. וכתב בהם לוי לוי ונטל עוד רע"ג פוסקים. וכתב בהם חמש סלעים טרפן ומתן בקלפי, והיה אביו של בכור מושיט ידו בקלפי, אם עלה בידו פסק שכתב בו בן לוי היה נדפה יהיה פטור מה' סלעים ואם עלה בידו פסק שכתב בו ה' סלעים היה נותן ה' סלעים אלו דברי רבי יהודה. רבי נחמיה אומר עדיין היה מחלוקת בדבר שהיה יכול לומר לו אין פסק שכתב בו בן לוי. לפיכך לא עלה בידו. אלא כן עשה חשה. נשל פסקין כחטין כל הבכורות. וכתב בהן בן לוי. ועוד נתן פסקין אחרים בחיינכם וכתב בהן מחשה סלעים. טרפן ומתן בקלפי. והיה אביו של בכור מושיט ידו בקלפי, אם עלה בידו פסק של בן לוי. היה יורע שפדא בן לוי. והיה פוטרו מה' סלעים, ואם עלה בידו פסק של ה' סלעים (היה נותן מחשה סלעים) והחלונה אמר לו הלא יש עם פסק אחר שכתב בו בן לוי. ולא היה כאן לפדא בן לוי :

See also 1. Sanh. 19c

24. 1. Sanh. 19c; Tanchuma B. ch.22; In Sifre to Num. 11:26 (94) and in b. Sanh. 17a Judah's opinion is given anonymously.

word ¹² written on them, and two were blank. According to Nehemyah seventy two were written on and two were blank.²⁴

(k) The question arises, how did the earth swallow up the wicked people as described in Num. 16:32? R. Judah said that the earth was opened by many and the people were swallowed. R. Nehemya ^{many mouths} was of the opinion that the earth became funnel shaped and they were swallowed.²⁵

I have given only a few of the many Aggadic controversies between these two men. It is manifestly impossible to give, in a paper of this kind, all of them. But from these few it can readily be seen what keen minds both of these men must have possessed, especially R. Judah whose clear thinking is at once plain and convincing. A full discussion of the controversies of R. Judah and R. Nehemya may be found in Bacher's "Aggada der Tannaiten", pp.225-275 and "Gelehrten der Tradition", pp.23-30 by the same author.

R. Judah's Aggadic work is so vast that it is quite impossible to consider it all. All that can be done is to choose only a few of these Aggadoth that are most characteristic of the man. We can judge his importance and the beauty of his character by examining part of his Aggadic work.

25. Tanchuma B. Appendix 4:-

וּפְתַח הָאֵרֶץ אֶת פִּיהָ וַתִּבְלַע וְגו' רַבִּי יְהוֹדָה אָחֵר בְּאֹמַת שַׁעַת
נִפְתָּח לֹא כֵן פִּי הָרִבָּה שֶׁנֶּאֱמָר בְּקֶרֶב כָּל (הָאֵרֶץ)
(יִשְׂרָאֵל) דֵּעִי אֲחֵר לֹא כִּי נִתְחַתָּה וְהָיָה כְּמִיב וּפְתַח הָאֵרֶץ
אֶת פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹמֶם וְגו' אֲחֵר לֹא וְהִיאֲךָ אֶת חֲקִיטָּה בְּקֶרֶב
(הָאֵרֶץ) (יִשְׂרָאֵל) אֵלֶּה שְׁנֵעִשִׂוֹת הָאֵרֶץ כְּמִשְׁכָּן וְכִי אֵין שְׁחִיתָ
אֲחֵר מִן מִשְׁכָּן הָיָה מְבִלְגָּל וְכֵן יוֹדֵר עָלָיו:

See also Talkut to Num. 11:32 (752) and Num. r. ch.18

26. Sifra to Lev. 3,1 (13a):-

וְאֵם זֶבֶח שְׁלָמִים קִרְבָּנוּ. רַבִּי יְהוֹדָה אָחֵר כָּל הַחֲבִיא שְׁלָמִים חֲבִיא שְׁלָמִים

Which sacrifices bring peace in the world? Not only the peace offerings themselves, says Judah, but all the sacrifices tend to bring it about²⁶. R. Judah discusses, too, quite interestingly the relationship existing between God and Israel. The Israelites, he says, can be considered as children of God only when they conduct themselves as such.²⁷ Most of the Rabbis, including R. Meir, however, consider Israel as God's child regardless of his actions.²⁸ Even as a father takes care of his children so does God watch constantly over his people. He took Israel in his arms (Hos. 11:3) protected him from the blazing sun (Ps. 105:39), fed him when he was hungry (Ex. 16:4) gave him to drink when he was thirsty (Ps. 78:16)²⁹ God appears to Israel in various forms, when fighting for his chosen people. He is a man of war.³⁰

לעולם אין לו אלא שלמים וחנן לרבות את המודה. ארבה את
המורה שהיא באה מן השלמים. וחנן לרבות את העולה ארבה
את העולה שהיא באה בדרך ונדבה. וחנן לרבות את הבכור ואם
החגשיר ואם הפסח. ארבה את הבכור ואם החגשיר ואם הפסח
שאין באין על חטא וחנן לרבות חטא ואשם הלחוד לומר
זבח. וחנן לרבות את העופות והחיות והיון וזה לבנה
והעצים הלחוד לומר שלמים קרבנו. הא כל החביא שלמים
חביא שלם לעולם.

27. Sifre to Deut. 14:1 (96):-

בנים אתם לה' אלהיכם. רבי יהודה אומר אם נוהגים אתם כבנים
הרי אתם בנים רבי חייא אומר בין כך ובין כך בנים אתם לה'
אלהיכם.

28. Sifre pp.133a-b; of. Sifre p.94a and b. Kidd. 36a;

see also Schechter: Some Aspects of Rabbinic Theology, p.54

29. Mechilta to Ex. 14,19 (36a):-

ויסע חילאך אלהים ההולך. ר' יהודה אומר הרי זה חקרא גשיר במקומו
הרבה חשל להם הדבר דומה לאחר שהיה מהלך בדרך והיה מנהיג את
בני ישראל באו לספיס לשבחו לפעם נטלו חלפין ונטלו לאחריו בא הזאב
האחרון נטלו האחרון ונטנו על צוועותיו הגמלי הבן חשטער חפני חתה
קוש עליו אבין בגדו רעב האפילו עתה חשקו. כך עשה. כך עשה
הקב"ה וגו'

See also Mech to 20:18(71b)

The Rabbis raise the question: How did the Israelites write down the Torah? Judah answers that they wrote it on stones, citing his proof from Deut. 27:8, "And thou shalt write this whole Torah on stones." After writing it, they plastered it with lime. R. Simon then raises the question: If this is the case how did the gentiles acquire the Torah. The answer is that God put it into their hearts a higher understanding (*נבואה גבוהה*) and they sent their notaries, who peeled off the lime, thereby acquiring the Torah etc.³¹ This shows that the function of Israel is to teach the law; the pagans had the opportunity, but they did not take advantage of it. R. Judah in another instance gives a beautiful description of the Basillean Synagogue of Alexandria. He describes the wondrous beauty of the structure quite vividly, beginning it with "Whoever has not seen the Synagogue of Alexandria in Egypt has not beheld the glory of Israel". Not only were the men and women separate, but all sat according to their craft, goldsmiths, iron

30. Mechilta to Ex. 15:3 (44b):-

ה' אִישׁ חִלְחַלָּה ה' שָׁמוּ רִבֵּי יְהוּדָה אֲחֵר הָלִי זֶה חֲקִינָה עָשִׂיר
בַּחֲקוּמוֹת הַרְבֵּה חֲגִיד שְׁנֵלָה לְעִין בְּכִי זִין נִגְלָה עָלֵיהֶם
כַּגְּבוּר חֲגוּר חֲרֵב שֶׁנֶּאֱמַר חֲגוּר חֲרֵב עַל יֶדֶךָ גְּבוּר (Ps. 45)
נִגְלָה עָלֵיהֶם כְּפֶרֶשׁ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּרְכַּב עַל כְּרוֹב יַעֲקֹב וְגו' (Ps. 18) (נִגְלָה)
(נִרְאָה) עָלֵיהֶם בְּשִׁירִין וְכֹכָב כַּגְּבוּר שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּלְבַּשׁ צִדְקָה כְּשִׁירִין
(Is. 59) וְנִגְלָה עָלֵיהֶם בַּחֲנִית שֶׁנֶּאֱמַר לִנְגֹחַ בֶּרֶךְ חֲנִיָּךְ (Hab. 3)
וְאֲחֵר וְחֶרֶק חֲנִית וְסִגוּר וְאֲחֵר (Ps. 37) נִגְלָה עָלֵיהֶם בְּקֶשֶׁת
וּבַחֲצִירִים שֶׁנֶּאֱמַר וְעַתָּה יִשְׁתַּחֲוֶה וְאֲחֵר וַיִּשְׁלַח חֲצִירִים (Ps. 18)
נִגְלָה עָלֵיהֶם בַּצֶּנֶה וְהֵן שֶׁנֶּאֱמַר צֶנֶה וְסוּחֵרוֹ אֲחֵתוֹ וְגו' (Ps. 41)
וְאֲחֵר חֲחֹק חֵגֶן וְצֶנֶה (Ps. 35) שׁוֹמֵר אֵי (וְלֵג) שׁוֹמֵר צִירִין לֵאמֹר
כָּל חֲחֹרוֹת הָאֵלֹהִים ה' אִישׁ חִלְחַלָּה ה' שָׁמוּ בִשְׁמוֹ הוֹצֵא
נִלְחָם וְאִיֵּנוּ נִלְחָם בָּא' כָּל הַכֹּלִים אִם כֵּן לֵאמֹר הוֹצֵא לִפְרֵט
כָּל אֶחָד בְּפִי עֲצָמוֹ אֵלֶּא שָׁם נִצְרָנוּ לִי שְׂרָאֵל עֲרוּשָׁה לָהֶם
חֲלֻחֻחֹת וְאוֹיֵל לְאֻחֻחֹת הֵם שׁוֹמְרִין בְּאֲזֵנוֹתָם שֶׁהִי חֵי שֶׁאֵחָד
וְהֵם הַעֲלִים עֲגִיד לְהִלָּחֵם בָּם :

31. b. Sota 35b:-

מט ובו/ כיצד כתבו ישנאל את הגזירה רבי יהודה אומר
על גבי אבנים כתובה שנאמר (Dent. 27:8) וכתבת על האבנים
את כל דברי הגזירה הזאת וגו' ואמר כן סדר אות/ בסוף
לדברך היאך לחון מוחות העולם גזירה אחת לו בינה ויתירה

workers, carpenters, copper-smiths etc.³² On another occasion R. Judah drew the boundaries of Palestine. We believe Palestine to extend from Kiplusia to the ocean and from the Egyptian boundary to the ocean.³³ The provinces of Reuben and Gad which were on the other side of the Jordan are included not in Palestine, but חוץ לארץ. This point of view was also held by R. Jose Haglili who in M. Bik-kurim 1:10 said: אין פניאן בבורים תבני היורן שאנה אין דת חלב ודבש ; and in Sifre to Num. 27:12 (134):- ויאמר ה' אל משה קלה אל ה' העברים הזה [זה] ה' נבו [העברים] זה נחל בני נגבן ובני גר ; Moses was not permitted to enter Palestine; i.e. go across the river Jordan.

The Israelites were given three commands on entering Palestine, viz. (a) To choose a king, (b) To build a Sanctuary, and (c) To destroy the descendants of the Amalekites.³⁴ R. Judah laid down the principle that one who translates a verse literally is a liar and one who adds to a Biblical passage is a blasphemer.³⁵ Here can be seen the effect of Akiba's teachings. More of Judah's exegetical rules will be found in the next chapter. How?

נאן בהם הקדוש ברוך הוא ושגרו נוטירין שלהן וקילין
את הסיר והשיאזה וגל דבר זה נחתם גזר רינם לבור
שחם שהיה להן ללחם וללחם לחדו ;

See also Tos. Sota 8,6

32. b. Sukka 51b:-

תניה רבי יהודה אומר מי שלא נאח דיופלוטון של אלכסנדריוס
של חצרים לא נאח בכבודן של ישאל וגו'
cf. Tos. Sukka 4,6

33. Tos. Terumoth 2:2:-

רבי יהודה אומר כל שבנגד אין ישאל חר' היא בארץ וישאל
שג' (Num. 34:6) וגבול ים יהיה לכם וגו' והנסי' שבגדרן כואין
אמן כאלו חוט חמור עליהן הקיפלוניא עד עקום חמל חצרים
עד עקונים חוט ולפנים אין ישאל חמל ולחן חוזה לאון ;

cf. Tos. Challa 2,11; b. Gittin 8a

In giving the reason for the gentiles using the solar system and the Jews the lunar, R. Judah compares the matter to Esau and Jacob. Esau, traditional progenitor of the Gentiles was the older; hence his descendants use the great light, the sun. Jacob, was the younger; hence his descendants, the Jews use the small light, the moon³⁶

In discussing Gen. 2:18 R. Judah says the garden was larger than Eden; R. Jose holds the reverse to have been true.³⁷

The question arises in a discussion of Gen. 2:9 by the Rabbis as to what ²it ³was ⁴that ⁵Adam and Eve ate from ⁶the ⁷tree ⁸that ⁹caused all the trouble. In the Palestinian references R. Judah's view is that it was "grapes" (גפנים); in the Babylonian sources, however, his interpretation is that it was "wheat" (חטה). In the cases where R. Judah says it was "grapes", R. Meir says it was "Wheat", and R. Jose that it was a "fig" (תאנה היא).³⁸

34. Tos. Sanh. 4,5:-

וכן היה בני יהודה אחר שלש חלומות נסמין וישאל בביאור אחר
נשמין לחטא להן חלק ולבנות להן בית הבחירה ולחבריה זרמין
של מחלק: 53, 51; 60

cf. b. Sanh. 20b where this is given under authority of R. Judah and a little further on on the same page in the name of R. Jose. Cf. also Sifre to Deut. 12:10 (67)

35. b. Kiddushin 49a:-

בני יהודה אחר חתם רגלם ליום
כדורו הרי זה בראי וחלופין עין זה חתם וחרץ:
cf. Tos. Megilla 4(3)41. A reference to this also found in Berliner: Targum Ongelos p.87 which gives an example from R. Chananel who translates (Ex. 24:17) into Aramaic. An exact translation, of course, would be ויהו אלהים רשע, but this would be an untruth translated literally, for God can not actually be seen by men. Hence he paraphrases it to read ויהו יא אלהא דאלהא דיה דאל, putting in an angel to overcome the difficulty. In Mecilta to 15:7 (39a), there is a case of אלקי מלכא. In Zeoh. 2:12 we find :-

בני יהודה אחר בבבא מן איה אחר אלא בבבא מן איה בבבא
בבא חתם אלא שבניה הכחא:

See Strack: Prolegomena Critica, p.87

R. Agaria and R. Judah b. Simon in the name of Joshua b. Levi say that it was not revealed; hence we can not know what it was (אֲבָל לֹא נִגְלָה וְלֹא יָדָעוּ אֵיךְ הָיָה).

What is the difference between the terms, "wicked" (רָעָה) and "sinful" (חַטָּא). The influence of R. Akiba is seen here again. Each word of the Torah has a special meaning. R. Judah says "wicked" refers to the sins of the body, "sinful" refers to relations of one with the other.³⁹ There is quite a discussion as to who is to be excluded from paying the תעשר. R. Meir says, "Naptucha", (נַפְתּוּחָה), "Arobaa" (אַרְבָּעָה), and "Shelamaa" (שְׁלֵמָא); R. Judah says - "Har Seir" (הַר שְׂעִיר), "Amon" (אֲמֹן), and "Moab" (מוֹאָב); R. Simon says - "Ardiskis" (אַרְדִּיסקִיס), "Asyah" (אַסִּיָּה), and "Aspamya" (אַסְפַּמְיָא).⁴⁰ Abimelech offers Abraham money to let him have Sarah, whom he considers to be his sister.⁴¹

36. Yalkut to Ex. 12 (191)

רבי בשם רבי יהודה ברבי אלעאי דתקין הוא הגדול חונה לגדול והקטן חונה לקטן משו שהוא גדול חונה לחתה שהיא גדולה, ויעקב שהוא קטן חונה ללבנה שהיא קטנה:

In Pesikta Rabathi 78a the same is given except that the speaker is ר' לוי בשם רבי יוסי ברבי אלעאי. Since there was no ר' לוי בשם רבי יוסי ברבי אלעאי, the statement originally must have been written ר' יוסי ברבי אלעאי, and a mistake made in the name. In Pesikta Rab. Cahana 54a it is also ascribed to R. Levi but in the name merely of R. Jose. In Gen. r. ch86 it is R. Levi in the name of ר' לוי בר אלעאי.

37. Gen. r. ch. 15

38. Ibid; Pesikta Rabbothi ch.42, p.175; b. Berachoth 40a; b. Sanh. 70b; Lev. r. ch.12; Esther r. ch. 5

39. b. Sanh. 109a:- רבי יהודה אר' רעים בגוין וחטאים בחתונם רעים בגוין דרביב (Gen. 39:9) ואין אעשה הנחה הגדולה הזאת וחטאים לאלהים וחטאים בחתונם דרביב (Deut. 15:9) והיה בך חטא לה' אז ברנה השם חזר שחטאונים וחטאים ואין

40. b. Baba Bathra 56a:- אמר רב יהודה אמר שמואל כל שהנאחו הקב"ה לחשה חייב בחטא לחטאין חאי לאסוקי קיני קטיזי וקראמי גמיה רבי חזיר אומר נפגמות

What is meant by Jacob "fearing" (יָרָא) and being greatly distressed" (יָצַח) (Gen. 32:8)? R. Judah said he "feared" because he (Jacob) might kill Esau, and he was "distressed" because he might be killed by his brother. "If he prevails against me, he will kill me and if I prevail against him I will only him."⁴² Here again the spirit of Akiba is seen. R. Meir, R. Judah and R. Simon discuss what the bad report was that Joseph brought to his father about his brothers (Gen. 37:2). R. Meir said that they transgressed the command of אֲבִיר מִן הָאֵל, R. Simon said they turned their eyes toward the women of the land, and R. Judah, whose humanitarian tendencies have already been dwelt upon, said they held in light esteem the children of the servants and called them slaves.⁴³ In the Tanchuma R. Meir's view is put into the mouth of R. Judah and the latter's into the mouth of the former.⁴⁴ The redemption of a person is worth one piece of silver.⁴⁵ Not to "turn to idols" means not even to "look at them".⁴⁶ In Sifre to Num. 11:32, R. Judah changes וַיִּשְׁתַּחֲוּ to וַיִּשְׁתַּחֲוּ. The same is ascribed to Resh Lakish and Joshua b. Korcho in b. Joma 75b. The five ornaments mentioned in Num. 31:50 are the chain for the feet, armband, signet ring, ear

עֲרֵבָה וְשִׁלְמָה רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר הִרְשִׁיעַ עֲמִיל וְחֹמֶץ רַבִּי שְׁמֵעוֹן אָמַר
עֲרֵיבִיקִים אֵינָם וְאֵפֶסֶתִּיא :

See also Gen. r. ch.44;

J. Shabliith 36b; J. Kiddushin 61d

41. Gen. r. ch.52 (to Gen. 20:16):-

וַיָּקָם אַבְרָהָם מִן הָאֵרֶץ וַיֵּלֶךְ וַיִּשְׁכֵּן בְּיֶזֶק אֵלֶיךָ כִּסֵּף לְאֶחָיִךְ אִ"ר יְהוֹדָה
בְּרִי אֱלֹהֵי אֲבֹתָנוּ לְחֹמֶרִים שָׂמַר בָּהּ אֲמִירָה לְהַכָּה וּפְחָדֵה בָּהּ אִם חֲתוּן אִם
בֶּעִי הָאֵל לֹךְ חֲתוּן וְכִסִּי חִינָה עֵינָה הִנֵּה הוּא לֹךְ כִּסּוֹ עֵינָם :

See also Yalkut to Gen. 20:16 where it is given anonymously

42. Gen. r. ch.76:-

אִ"ר יְהוֹדָה בְּרִי אֱלֹהֵי אֲבֹתָנוּ לֹא הִיא יִרְאָה וְלֹא הִיא יִרָה אֵלָּא וַיִּרָא שְׁלֹא
יְהוֹדָה וַיִּרָא שְׁלֹא יְהוֹדָה אֲמַר אִם הוּא כְּגֹבֵר עָלֵי הַדָּגֵי וְאִם אֲנִי כְּגֹבֵר
עָלֵי אֵל הַדָּגִים :

The same found anonymously in Midrash Tanchuma

43: לֹא הִיא יִרְאָה = וַיִּרָא שְׁלֹא = וַיִּרָא שְׁלֹא = וַיִּרָא שְׁלֹא

Judah in Tos. Sota 8,6.

The sins of which the sons of Samuel were accused lay in the fact, according to R. Judah that they forced people to take their goods from them.⁵⁷ Their crime according to R. Judah was not a priestly one, but of ordinary decency. Some of the Rabbis said they were inclined too much toward gain, R. Meir said they asked for their share with land words, R. Akiba was of the opinion that they took more than the tithe; and R. Jose held that they accepted bribes. The repetition of the אם in I. Samuel 17:36 shows that David did not kill the lion and the bear separately, but he slew both at the same time.⁵⁸

The אם in Hosea 1:3 shows that they sought to put an end to Israel's wealth.⁵⁹ In commenting on Mal. 2:16 Judah says: "If you hate your wife, send her away".⁶⁰ R. Miasha in R. Judah's name

54. Sifre to Deut. 33:7(348):-

ואל עמו תביאנו שנקבר עם אבות. בארץ. כי יחזרה אחר וכל עמנו
יוסף בדבר העלו בעי יסאל מחזרים ואחר כל שבט ושבט העלו
על חוט שבט מחזרים וזה גלמוד לומר ואל עמו תביאנו שנקבר
עם אבות בקבורה:

55. Mechilta to Ex. 19:17(64b):-

יוצא משם את העם אחר כי יוסי יחזרה היה דורש ויאתר ה' חוט בא
(Deut. 33:2) אל מקרא כן אלץ לפני בא ליתן גורה לוישנאלי וכו'

56. 1. Sota 21d:-

הלכה את על אבני החלוק נכתבו דברי רבי יהודה כי יוסי אומר
על אבני החזבה נכתבו:

57. Tos. Sota 14,6: כי יחזרה אומר חלצי הטילו על בעלי הבגדים:
of. for the opinion of the other Rabbis see b. Sabbath 56a;
of. Levy: Sub. ילצי

58. Sifra to Lev. 3:1(13c):-

רבי יהודה אומר הרי חוצ אומר ארי ודוב הכה עברך אין
לי אלא ארי ודוב וחמין לרבות את הארי עם
הדוב ואם הדוב עם הארי תלמוד לומר לו חר
את הארי וגם את הדוב הכה עברך:

said that זרחה לכם ימי שמי' (Mal. 3:20) refers to those people who ^{to utter God's name in vain} fear to bring forth God's name for the purpose of nullifying it.⁶¹ The verse in Ezra 8:35 referring to those who returned from Babylon offering sacrifices to God is construed by R. Judah to mean the sin offerings to God because of their former idol worship.⁶²

How much of the Megillath Esther must one read to fulfill his duty? R. Meir holds that the whole must be read, R. Judah says that if one reads from איש יהודי his obligation is fulfilled. That is to say, the important matter is not the introduction, but the actual story. R. Jose, however, is of the opinion that it is necessary to read from אמר הרבנים האלה.⁶³

In commenting on דודי לי ואני לו (Song of Songs 2:16), R. Judah describes the relationship of mutual love between God and Israel.⁶⁴ God commanding Israel to build a Temple is likened to a king who has a young daughter. While she is yet small the king sees her on the street and speaks with her in public; but when she grows to womanhood, the king feels that it does not redound to her honor for

59. b. Pesachim 87b:-

ל"א גמר אחר רב יהודה שבקשו לאחר חתון של ישראל ביחיה:

60. b. Gittin 90b:-

כי שגא שמה. רבי יהודה אחר אם שגא שמה:

61. b. Nedarim 8b:-

(Mal. 3:20) אי מיאשה חשיתה דרבי יהודה ב' אלפאי מאי דכתיב: זרחה לכם ימי שמי' וגו' אלו בני אדם שחן יראן להודיע שם שמים לבטלה:

62. Tos. Parah 1,4:-

וכן היה ל' יהודה אחר על העבודה זרה הביאום

63. M. Megilla 2:3:-

וחתין קורא אדם את המגילה ויוצא בה חובל ל' חתין אחר כולה ל' יהודה אחר חתין יהודי, ל' חתין אחר חתין הרבנים האלה: cf. Tos. Megilla 2,9

him to speak to her in public. He therefore orders a palace built for her where they would have privacy.⁶⁵

So far

Up to this point I have presented R. Judah's Aggadic work by giving a sort of running commentary to the Bible. I shall follow Bacher's arrangement by giving a presentation of the Biblical passages as described by R. Judah.

2
69

Adam was given but one command, according to R. Judah, and that was an injunction against idol worship.⁶⁶ R. Judah did not mean by this that the other two important commands were not as weighty. Adam had no opportunity of disobeying the command of unchastity (there being no other women) or murder (there being no other people). R. Judah shows himself to have been of a very impatient and irascible nature when he says, in commenting on Gen. 8:16, that had he been in Noah's place when God commanded him to leave the ark he would have broken the ark into pieces and gone thence.⁶⁷ Rachel died before Leah because she spoke before her sister, who was older.⁶⁸ In three places, R. Judah, says, is Judah mentioned before his brothers. For this reason they appointed him king over them.⁶⁹ Esau met his death, according to R. Joshua b. Le

his daughters! Eva!
30

64. Shir rabba to 23:16:-

חזק לי ואני לו אחר ר' יהודה ברבי אלעאי הוא חזקני ואני חזקני הוא קלסני ואני קלסני הוא רעיתי ואני רעי' אחי ואני אחי' ליה זה דודי וזה רועי הוא אחרי' חק ופה רעיתי ואני אחרי' לו חק ופה דודי אך נעים וגו'

65. Ibid to 3:9:-

אפריו עשה לו. אחר ר' יהודה בר' אלעאי לחלק שהיה לו בג קסנה עד שאג הגדילה ובאג לירי סיחנים היה רועה אובה בשוק ומרבר ענה בפרהסיא בחבוי ובחזר כיון שהגדילה ובאג לירי סיחטן אחר החלק אין שבחה של בגי' שאהיה חרבר ענה בפרהסיא אלע עשו לה פאפילון וכשאדהה צריך לרבר ענה ארבר ענה חתוך הפאפילון כך כתיב וגו'

Levi speaking in the name of R. Judah, at the hands of Judah. Jacob and Esau and all the tribes had come to the funeral of Isaac. Everyone except Jacob had left the cave. Judah suddenly noticed Esau entering the cave.. He followed and slew Esau who was in the act of killing Jacob.⁷⁰ The Romans decreed destruction to the Jews because from tradition they had it that Esau (from whom they were descended) was slain by Judah. (Ib.) According to b. Sota 13a Esau was killed not by Judah but by a man whose name was Chusim son of Dan (חשׂים בן דן). According to this account Esau was killed at Jacob's burial. The Tosafoth to b. Kittin 55b, however, seeks to solve the difficulty. Esau was merely wounded after being struck by Chusim and was killed by Judah.

Wherein lay the difference between Moses and the other prophets? R. Judah said that the other prophets looked from the midst of nine mirrors, while Moses had need of but one. The other sages

66. b. Sanh. 56b:-

א"ר יהודה אדם הראשון לא נאספה אצלו על עבודה זרה בלבד שנאמר (Gen. 2:16) ויבן ה' אלהים על הארץ.

67. Tanhuma B. 14:-

יצא מן התבה. אמר ל' יהודה בר אלעאי אילו הייתי שם הייתי שובר את התבה ויוצא לי חיים:

68. Gen. r. to 31:14 (ch. 74):-

למה חתה נחל ממלה... ל' יודן אמר שריבירה בפני אמה. ל' יודן / ל' יהודה חתה ממלה (Gen. 31:14 (39c) of. Jalkut to Gen.

69. Gen. r. to 37:26 (ch. 84)

ויאמר יהודה אל אחיו וגו'. א"ר יהודה בר אלעאי בשבת יהודה הכתוב חדר בר' חקונות דבר יהודה בפני אחיו ונעמו חותו חן עליהם ויאמר יהודה אל אחיו (Gen. 37:26) ויבא יהודה ואחיו (Gen. 44:14) ויגש אליו יהודה (Gen. 44:18)

70. Shocher Tov to Ps. 18:41:-

ואניבין נחל ל' עורף. הפסוק הזה חדר ביהודה אמר רבי יהושע בן לוי בשם רבי יהודה בר אלעאי חסות אגדה היא יהודה הרב לעשו אחיו בשעה שחל יחנק חלבו יקרב ועשו וכל השבטים לקבוצו אורו דכתיב ויקברו אותו עשו ויעקב בנו והיו הולכין בחמרה ועוזרים ובוים ושבטים עוזרין וחלקין כבוד ליעקב ויאור חן לחמרה

were of the opinion that the other prophets looked from the midst of a dull mirror, while Moses looked from a dazzling one.⁷¹ Another view is expressed in b. Jebamoth 49b; the other prophets looked into a ^{non-}shining one, while Moses looked into a shining mirror.

(אשר באים לראות את האל) When the Israelites crossed the Red Sea they took with them idol worship from Egypt.⁷² On various occasions our forefathers, says R. Judah, were tried by ten trials, viz: two at the Sea, two at the waters (Mara and Rephadin), two through the manna, two through the quail, one through the calf, and one in the wilderness of Paran.⁷³ In the second version Aboth R. Nathan ch.38, (49b), he enumerates eleven. Israel was with God only for one day in the wilderness. R. Simon b. Jochai's view was that for eleven days Israel was with God, but for twenty-nine days they were thinking on the subject of how to make the calf. Elazar b. Jacob's view was that eleven days Israel was thinking on the subject of how to make the calf and twenty-nine days they were with God. The Latter's theory was the reverse of the former.⁷⁴ R. Judah said that for four miles Moses was carried on the wings of the Shechinah. He died in the valley of Reuben and was buried in the valley of the children of Gad.⁷⁵

*tried
God*

כדי שלא יהא יקרב נחמס והתבזה לטתם השמיא עמנו ונכנס
לחמרה נכנס יהודה אחרינו אחר שחא הוא חורג לבצע בפסח השמיא עמנו
ונכנס ונחמס אהעמ שהיה חבט להרוג אה אבין חיר עמר יהודה והרגו
אחרינו ולמה לא הרגו חמור פטו שהיה קלמסר פטו דמות ליעקב לכן חלק
לו בבור יהודה אחרינו והוא שאבין חמורו (Gen. 49:8)

The same is found anonymously in Jalkut to Gen. 50 (162), beginning with אמר דאורי; cf. also Sifre to Deut. 33:7(348); j. Gittin 47b:-

הלכה לא היה סקריקון ביהודה וכו'. בראשונה גזרו שחר על יהודה שכן
חסור' ביום חמורם יהודה הוג אה עשו ונחמס יך בטיק א"ב'ך
cf. j. Kethub. 23c

מה בין חשה לבג הנביאים לי ב'ר אלמלא זרבו' לוי:- 71. Lev. r. chl. (Ez. 43)
אחר חמור ט' איסקליון היו הנביאים רואים הרג הוא דמבי' (Ez. 43) וכו' חמורא

When the feet of the priest touched the waters of the Jordan, says R. Judah, the water stood twelve miles high and twelve miles wide. R. Elazar b. Shama, however, says the water was three hundred miles in height.⁷⁶ The thirty one kings did not actually live in Palestine. As a matter of fact they simply wanted a palace or a piece of land there as a matter of personal glory, just like the custom among the Romans viz., that if a king or a ruler has not acquired a place and land in Palestine, he has accomplished nothing.⁷⁷ I have already indicated previously that R. Judah, in Tos. Sanh. 4,5 said that the Israelites were commanded to do three things, viz.: to choose a king, to build a sanctuary, and to destroy the descendants of Amalek. If that is the case, R. Judah raises the questions, why were the people punished in the days of Samuel? And the answer is, they were punished not because they

החנאה אשר נאמרו וגו'. וחשה נאה חנוך איסקלריא אה א שנאמר
(Num. 12) וחנאה לא בחירות. רבין גמרי' כל חנאי' כאל חנוך
איסקלריא חנוכלנה הה' (Hos. 12) ואני חנוך הרבתי וביד הגבאים
אדחה חשה נאה חנוך איסקלריא חנוכלנה הה' (Num. 12) וחנאה
ה' ביט:

72. Mechilta to Ex. 15:22:-

ויסע חשה ר' יהודה בן אלעאי אחר גמרי' עברה עם ישראל בים
והסיעה חשה באוזה שעה שנה ויסע חשה אה ישראל חים סוף חרבר
שהיה עם ישראל בים סוף ואי זו א עברה חרה לכן נאמר ויסע חשה אה
of. Tanchuma B. 14 חאה
ישראל חים סוף:

73. b. Arachin 15a:-

א"ר יהודה עשר נסיונות ניסו אבותינו להקב"ה שנים בים (Ex. 14:11; Ps. 106:7) שנים בים
במים (Ex. 14:24) שנים בים (Ex. 16:20, 27) שנים בשליו (Ex. 16:13; Num. 11:31) שנים
17:3) אחת בעגלי ואהב בחרבר כארן:
cf. Sifre to Deut. 1:1(1)

74. Ex. r. ch42:-

וי' יהודה ב"ר אלעאי אחר יום אחר חין עם הקב"ה חין שכל
חיבה חרש (Micah 2:8) ואחא עמי לזיוק יקוים אל הקב"ה
אחא חרש (Ex. 24) כל אשר דבר ה' נקשה ונשתע והים
אלהיך ישראל:

chose a king, but they anticipated him and asked for him (ויקרא לו) ^{accelerated of their own accord} 61

God did not want David to build the Temple because he knew that Israel would sin in the future and the Temple would be destroyed. David was so beloved by God that the Temple would not be destroyed if he allowed him to build it. But the Temple, altho to be built by Solomon, will be called in David's name and not in Solomon's. Although David will not build the Temple, yet he thought of it, and "one who wants to fulfill a ~~wish~~ but is prevented from accomplishing this desire, God nevertheless accounts it unto him as if he had done it", which, by the way, is a fine example of the high ethical standards of R. Judah.⁷⁹ The New Testament idea of sinning or doing good deeds in one's mind is here seen.

75. Tos. Sota 4,8:-

כ' ימזרה אחר גרבעה חילין חוטל חשה בכנס' שכניה חה חשה
בנחלת ראובן ונקבר בנחלת בני גד שנא' עליו אל הר העבר'ם
חשה הר גבו ואין גבו אלף נחלת בע ראובן שנא' ובט ראובן גבו וגו'
וחט' שנקבר בנחלת בני גד שנא' ולגר אחר ביד חרמ' גד וגו' וירא
והט' לו כ' שם חלבה חסד' חט'.

cf. Sifre to Num. 12:15(106) : וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל
1. Sota 17a where we have the following:-
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל
 This shows that the Rabbis were showing in accepting mi-
 racles except upon certain authority. cf. also b. Sota 13b
 where we have a more amplified vision. cf. also Sifre to Deut
33:21(355) where it is given anonymously.

76. Tos. Sota 8.3:-

וכיון ששטבל רגלי הכתנים בתיים עמדו בו חירן בקופן שנשאר
ועמדו הים היורדים פלאעלה קמו נ אור הרחק אור אולם העיר אשר
אמר צותן שנים עשר חיל על שנים עשר גבולן של חים דברי ל' יהודה;

77. Sifre to Deut. 11:10(37):- אוק חמדה יבי יתורה אומר ובי
 אמר ושלשים חלבים שהם אסתר בלם (היו) בא"י שש פדרך
 פקשים ברוחי עקשן שני תוך וסולסון של קנה פלטיגיה וואל-לזול
 בא"י אומר לא עשיתי כלום:

ואחרת בשיתוף עמי חילך. אחרי לי יהודה והלא חסיה היא מן המורה
לשאל לזה חילך שנאמר שום אשים עקור חילך אשר יבחי ה' אליהך
בו ולמה נקנשו בתי שואל לפי שהקדומו על ידם:

The Prophet Elijah in his travels carried with him even candles and wicks so that he would not have to disturb any one.⁸⁰ R. Judah shows through proof taken from Scriptures that Menasseh has a place in the world to come.⁸¹ ~~Shulda~~ the prophetess was a descendant of Rachab.⁸² As described in Deut. 29:22 Palestine will be uninhabitable for a period of seven years. The ^{ship} authority for this statement is given to R. Judah in Echa r. and to R. Simon b. Jochai in Pesikta 114a, to R. Jose in Seder Olam ch.27, and to R. Judah b. Ilai in Pesikta r. and i. Kila'im 32c. Bacher concludes that the authorship of this statement probably belongs to R. Judah (A.T., I, p.177, Note 1).⁸³ The reason that king ~~A~~hasueroth could not sleep, according to R. Judah, was that during the night he beheld Haman with a drawn sword trying to push off his crown and kill him.⁸⁴

The names of R. Judah and R. Meir are found quite often in opposite views in the Aggada. In several cases R. Judah almost

79. Midrash Shocher Tov to Ps. 62:13:-

גיר' יהודה ברבי אלעאי אמר לו (to David) אפלה אל מירא חייך כל חדשים
 ששפכת באיל וצבי הן לפני שג' ברוך (Deut. 12) על האבן המדברת בחיים
 אמר לפני אדם בן לאה את בונה אמו. אל גלי וידוע לפני שישלח עבדים
 לחטא ואני חייב בו חטאי וישלח נדתי ואם אהה בונה גוואו הרי חייב ק"ם
 ואני חרב למקלם אמר לו והרי הוא יפה אמר לו חוטב שאפיל בו חטאי וחט"ב
 והן נצולין הדא חוטב דחט"ב (Echa 2) דרך קטת באיב אמר לוואך שאין
 אהה בונה אמה חוטא וחטבת לבנותי עלן שחך עני קורא גוואו שגמיר
 (Ps. 30) מחזור שיר חנכת הבית. לטלית איני אומר אלא לרדוד ללשרך שכל חי
 שחושב לעשות חמה ונאמם ולא עשהה החקום חפיה עיין באילו עשאו:
 of. Pesikta r. ch. 2 (7a)

80. Shir r. to 2:5:-

אמר ל' ב' אנכי אפילו נכח אפילו פטלות היה אליהו העביר לחקום
לחקום כדי שלא ישריח לגל בריה:

81..M. Sanh. 10:2:-'ש' לן חלק למעשה' שגא

of. Aboth R. Nathan ch.36

loses his temper when he says "it is enough, Meir" ⁶³ חֵמֵר 71.85
 "It is better," says R. Meir, "for one not to pledge than to pledge
 and not pay." R. Judah says, "It is best that one should pledge
 and pay."⁸⁶ The neglect of the Mezzuza brings about the death of
 children, according to R. Judah. R. Meir, however, says that
 death of children is caused through the neglect of the fringes
 (ציצית).⁸⁷ Many more Aggadic controversies between R. Judah and
 R. Meir are extant in Rabbinic literature, but it is not at all
 feasible to present them all.⁸⁸

The homiletics of R. Judah b. Ilai is rich and beautiful.
 He derives from an interpretation of Ex.33:7 and Joshua 3:4 the
 idea that those who receive their friends are like those who re-
 ceive the very presence of God. This he applied to those Rabbis
 who had come on long journeys to the assembly at Usha.⁸⁹ The law
 of lex talionis or תַּלְיוֹן חַיִּים is discoverable in R. Judah when
 he says that that which the Egyptians had planned for the Jews
 caused their own downfall.⁹⁰

> A most beautiful Aggadic Midrash is that spoken by R. Judah
 and found in b. Megilla 16a. Not only is it beautiful, but it is
 quite true. In Esther 6:13, he says, that there are two נְדִיבוֹת
 (נְדִיבוֹת גִּבּוֹרִים). The reason for that is that Israel may be com-

82. Sifre to Num. 10:29(78):-

לִי יְהוּדָה אֲחִיר אֶךְ חֹלְדָה הַנְּבִיאָה הָיְתָה כִּשְׁמֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַזֹּהֶנָה
 שְׂנֵאָתָהּ וְיִלְךְ חֲקִיָּהּ הַכֵּהן וְאֲחִיקָם בֶּן עֲקֹבִיר וְשִׁכָן וְעִשִׂיָה
 הַנְּבִיאָה אֲשֶׁר שָׁלַם בֶּן הָקִיָּה (אֶל חֹלְדָה)

83. 1. Kilajim 32c:-

אֵת בָּשֶׂם יְבִי יְהוּדָה שְׁבַע שָׁנִים עֲשֶׂתָה אֶתְּךָ וְשֹׁאֵל נִשְׁכָּחָה הָרָא
 הָאֵת דְּכָתִיב וְהַגְבִּיר בְּיָמָיו לְרַבִּים עֲבָדָיו אַחֵר (Dan. 9:27)
 cf. Seder Olam ch.27; cf. 1. Kithoboth 35b; cf. Pesikta 114a

hard things were created in the world, viz.: the mountain, but it can be cut down by iron; iron can be melted by fire; fire is quenched by water; water is taken up by the clouds; the clouds are scattered by the air; the air is taken in by the body; the body is broken by fear; fear is dispelled by wine; wine is made valueless by sleep; and death is the strongest of all, but", he adds, "charity saves one from death" (Prov. 10:2).⁹⁴ In Kohleth rabba to 7/26 the same idea is found, but there are fourteen instead of ten. This discrepancy in the number comes because in Koh. r. "Void" (אין) comes first, then "earth", then between "wind" and "man" there is the "wall" which stops the wind, but which man can destroy. Further, between "man" and "death" there is "disease", which tears one from sleep, but is conquered by death. Other difficulties in Koh. r. are that there is "trouble" (צרה) instead of "fear" (פחד), "man" (אדם) instead of "body" (גוף), "angel of death" (מלאך המוות) instead of "death" (מוות), and, finally worse even than death, which the Talmud account places at the end, the Koh. r. account says, is a wicked woman (אשה רעה קשה מכולם).

In commenting on Deut. 32:1 R. Judah again gives a presentation of the relationship between God and Israel. God may be compared to a king who gives his son over to guardians (אנשי חסד) with the in a province/injunction that so long as his son does his will

92. b. Megilla 16b (Esther 8:16):-

ליהודים היה אורח ושחמח וששון ויקר. אחרי יב יהודה אורה
זו אורה ... שחמח זו ים טוב ... ששון זו חילה ... ויקר זאת אלה

93. b. B. B. 10a (Is. 56:1):-

אמר רבי יהודה אומר גדולה ברכה שיקרבה אל המצולה וא'
הוא (ר' יהודה) היה אומר עשה דברים קשים

94. b. B. B. 10a:- צדקא בעולם הר קשה בודל חמלכו בודל קשה אור חמלכו אור קשה חים

they are to treat him well, to feed him etc.; but if he does not do the king's will, then they are not to give him anything at all.⁹⁵ Moses asked God to write into the Torah the reason for his not being permitted to enter Palestine so that people will not say that he falsified the Torah or told the people something God did not command. R. Judah compares this to a woman of noble birth who has transgressed a command of the king not to eat of the fruit of ~~the fruit~~ of the Sabbatical year, the penalty for which is that of being brought out into public. She begs the king to put unripe figs (פֶּאֶז) about his neck so that people will not think that she has transgressed any laws of chastity or witchcraft etc.⁹⁶

R. Judah b. Ilai was very much interested in cosmology and quite a ^{new} member of his ideas with regard to it have been preserved. He believed for example that the "firmament resists the sun like wood does the saw".⁹⁷ He says that תּוֹרָה is Torah; hence God created the world by the Torah, or the logos.⁹⁸ There is a discussion in Gen. r. ch.1 between ר' אבהו and ר' אבהו as to whether God created

חֲבִיבִין אֵלֶּיךָ חַיִּים קָדְשִׁים עֲבִידֶיךָ אֲנִי וְעַמִּי כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ
קָדְשִׁיךָ אֲנִי וְעַמִּי כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ וְעַתָּה הֵנִי וְעַמִּי כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ
(Prov. 10:2)

cf. Koh. r. to 7:26

95. Sifre to Deut. 32:1(306):-

וְיָאֵל אֲדֹנָיִם הַשָּׁמַיִם. הֵיכָן רָבִי יְהוֹדָה אֲחֵר חָשֵׁל לְהַלֵּךְ שָׂמִי לִי
אֲשֶׁר לְפָנָיו בְּחַדֵּיהֶם וְהַשָּׁמַיִם לֹא אֶת שֵׁלֵו וְאֶת לֹא אֶת בְּנֵי וְאֶת
לֹא כֹל זֶמֶן שֶׁבֶן עֹשֶׂה לְעוֹנֵי הַיּוֹם הַקִּיבִים וְהַקִּיבִים אֲנִי...
וְהַקִּיבִים אֲנִי וְהַקִּיבִים אֲנִי וְהַקִּיבִים אֲנִי וְהַקִּיבִים אֲנִי
חָשֵׁל כֹּלֹם כִּן בְּזֶמֶן שֶׁיִּשְׁוֹאֵל עוֹשִׂים וְעוֹשִׂים וְעוֹשִׂים

96. Lev. r. ch.31:1:-

וְיָאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לִי יְהוֹדָה חָשֵׁל לְהַלֵּךְ שָׂמִי לִי
חֵי שִׁלְקוֹס וְיָאֵל חֵי שִׁלְקוֹס שֶׁבִיעִי יְהוֹ חֵי שִׁלְקוֹס שֶׁבִיעִי יְהוֹ

cf. Sifre to Deut. 3:23(26);

cf. Sifre to Num. 27:14(137); cf. b. Joma 86b

is that the pagan sages believe with R. Judah and the Jewish sages with the Rabbis.¹⁰⁵

A vivid description of conditions in Palestine when the Messiah comes is given by R. Judah. The house of assembly will be a brothel, Galilee will be in ruins, the wisdom of the scribes will have disappeared, those that fear God will be despised, etc.¹⁰⁶ In the time to come Palestine will become so fertile that grain will ripen in one month and fruit trees in two months.¹⁰⁷ R. Jose, however, says that in Messianic times there will be one grain crop every fifteen days and fruit tree will ripen every month.¹⁰⁸ At the present time, says Judah, there are eight strings on the harp, in the future time there will be ten.¹⁰⁹ God will never again bring a flood, but he will visit fire and brimstone upon the earth as he did at Sodom.¹¹⁰

103. Shir r. to 6:8:-

כ"י יוון / ברבי אילעאי פתר קרי"ה באין חיים ובין עין ששים הנה חלכות אלו
ששים / חבורות של דריקים שישבוהו / בין עין אלה אגן חיים ונפשות בבורה ואלו
cf. Gen. r. ch. 15

104. Gen. r. ch. 6:-

ויהי אדם אלהים בוקיע אשמים. כי יר גלגל חמה ולבנה שקועים. בוקיע
ל' יהודה בר אילעאי ולבן. רבן אחין מאחורי הכיפה ולחשה. ור' ב' ר'
אלעאי אחר מאחורי הכיפה ולחשה :

105. b. Pesachim 94b; Beth Hamidrash, Mid. Hallel V. 89

106. b. Sanh. 97a:-

הנה יבי יהודה אחר דור שכן דור בא בו ביה המער יהיה לזנות
והגליל יחרב והגבולן יאשם וינשי גבול יסובבו חקיר לעיר ולא יחננו
ונחנה הסופרים גמיה וינשי חטא ונאסו ופני הדור בפני הנלב ואחא
cf. Shir r. to 2:13;
cf. too b. Sota 49b, where there is more detail

107. 1. Shekalim 50a אל' יהודה ... לעתיד לבא הגבוהה
עושה לחוש אחר ואילן עושה לשט חרשים :

108. 1. Taanith 64a

What is the punishment of the sinners in the future world? R. Judah says there is no Gehenna (גיהנום), but that fire springs forth from the bodies of sinners and consumes them.¹¹¹ I have already shown Judah's view of the righteous and wicked in the world to come, the righteous sitting under the tree of life in Paradise studying Torah,¹¹² the destruction of the עמ הניב and the effect that this had on both the righteous and wicked.¹¹³

I feel that a fairly comprehensive view of R. Judah's Aggada has been given. Although the arrangement is probably not the best, I could have had, yet that is due mainly to inexperience. In the next chapter Judah's Halacha will be considered.

---

109. Tos. Arachim 2,7:- כ' יהודה אומר שבע נחתין בכבודו בזה

cf. b. Arachim 13b

cf. Shocheh Tov to Ps. 81:3; Pesikta r. ch.21; Tanchuma 12

110. Tos. Teanith 3(2),1:-

כ' יהודה אומר חבול של חים אינו חבול אבל חבול של אש וגפרית חבול כדרך שהביא על סדום שנאמר (Gen. 9:12) וה' החטור על סדום:

111. Gen. r. ch.6

כ' יהודה בר אבהו אומר לא יום ולא גיהנום אלא אש חיה ואש חבול של נשעים ולהטת אורח. מה טעמה דכתיב (Is. 33:11) גהנום חשט גלדו קש להבם אש גאגלם:

cf. Gen. r. ch.26

112. Shir r. t0:6

113. b. Sukka 52a

CHAPTER FOUR

HIS HALACHA

Just as in his Aggada R. Judah b. Ilai stands out preeminent in his generation, so does he stand head and shoulders above his contemporaries in his Halachic traditions. His Halachoth are found in greater number than are those of any of the Halachists.¹ And R. Judah's worth and importance lies not in any originality, but in the fact that he received the traditions and Halachoth from the previous period through his father (who was a pupil of R. Eliezer and he a pupil of Raban Jochanan b. Zakkai) and he, in turn, handed them down to his own pupils of whom the greatest, of course, was R. Judah Hanasi. The importance of a man who forms a link in the chain of Jewish tradition and learning can not be overestimated. Herein lies the secret of the handing down of Jewish learning throughout the ages. Until the present time men have arisen in all generations to take upon themselves the task of learning and teaching.

And it was not left for future generations to learn the great part that R. Judah played in keeping the chain of tradition from being broken. He was honored by his contemporaries who understood that a great man was in their midst. It is therefore not surprising that he should always be given the place of honor in

---

1. Bacher A. T. II, p.195; Weiss: Dor Dor Vedorshov II,
p.137:- ...

71

the discussion. He always spoke first; hence was known as "the first of the speakers in every place" (ראש המדברים בכל מקום).²

To get a clear conception of R. Judah's Halacha it is best to go about it systematically, and, in order to have the matter pictured clearly, I shall present it in almost outline form. To R. Judah are attributed various kinds of Halachoth, which are: (a) the "Anonymous" Halachoth, (b) the transmitted Halachoth, (c) the deduced Halachoth, (d) the Halachoth of his predecessors which R. Judah explains and amplifies, and (e) those Halachoth which he himself deduces from the text.

1. The "Anonymous" Halachoth

These laws are simply stated by R. Judah without giving any authority. They are Halachoth which he himself has written. An example of this is found, among other place, in b. Baba Bathra 77b. The Tanah Kammah makes the statement that if one sells a wagon, he does not at the same time sell the oxen and vice versa. R. Judah, however, says that the price paid determines whether the both have been bought. That is, if the selling price of the oxen is two hundred zuz we know at once that the wagon is included. The other sages, however, said that the price is no proof.³

---

2. b. Berachoth 63b:-

also Shoh 336

אמר רבנן בשלש מאות שנה נבחרה חז"ל שם רבי יהודה ורבי יוסי ורבי נחמיה ורבי עקיבא בנו של ר' יוסי הגלילי פתחו כולם בנבואה אכסנא ודעו פתח רבי יהודה ראש המדברים בכל מקום בנבואה ודרש רבי

See also b. Berachoth 33b and b. Menachoth 103b

3. b. B. B. 77b:-

ר' יהודה אומר חמשים חמשים כיצד אמר לו פסוק לי עמרך

II. The Transmitted Halachoth

These are Halachoth which R. Judah quotes in the names of other authorities. For example, in the name of R. Gamaliel II, Tos Berachoth 4; R. Joshua, Tos. Chaloth 6 and 7; R. Ishmael, b. Moed Katon 24; R. Eliezer b. Azariah, b. Berachoth 15 and 30; r. Tarphon, b. Erubin 82; R. Akiba, Chaloth 14; R. Jose Haglila, M. Baba Kamma 8:6 et al.

III. The Deduced Halachoth

The deduced Halachoth (I use the word "deduced" for want of a term. The Real Encyclopadie uses "hergeleiteten Halachoth") are those laws derived from stories in the lives and deeds of teachers of the law. These Halachoth usually begin with the "there is a story", or "it was told" (היה סיפור). A few of these are given herewith.

(a) There is a story told of R. Dosa who used to cause two of his pupils to remain in a certain place between Shaphraam and Usha in order to see to it that the water in the ritual bath is always kept at forty seahs.⁴

במציאות זה חרוב ידוע שאין חרוב במציאות זו וחכמים אחרים
אין חרובים בארץ:

cf. b. Joma 7; b. Nedarim 28b; b. Nazir 8a; b. Shebuoth 48b
et. al.

4. Tos. Mikvath 6,12:-

אמר ר' יוחנן חכמה במקום שכן אשה לשטותה ושל שרעס היא
והיא ר' דוסא חשב עליה שני חרובי חכמים כדי שיהיו בו חרובים
אנבעה סאה:

(b) A sukkah can not be higher than twenty ells. R. Judah, however, says it can; and he gives the proof not by referring to an authority, but simply by giving a story about a certain woman whose sukkah was higher than twenty ells and the sages went in and went out of it and said nothing to her. The Rabbis thereupon answered that a woman is free from the use of a sukkah. He in turn answers that there were seven/sages who even slept in it.⁵

(c) In discussing the laws of the Sabbath R. Judah cites the story of Hyrcanus the son of Eliezer b. Hyrcanus who went out in public on the Sabbath with a scarfon, but that he had a string tied on his finger.⁶

(d) The case is brought ^{of} up/b. Napacha who had five courts in Usha. What was his status in the case of the Eruv?⁷ Reference to other cases of the נפחא are found in Note⁸.

IV. The Halachoth of his Predecessors which he Explains and Amplifies

In his explanation of Halachoth already set down by others, R. Judah shows his practical turn of mind. He takes a Halacha of

5. Tos. Sukka I.1:-

סוכה שהיה גבוה מעשרים אמה פסולה ורבי יהודה חנשיך גלי יחודה
חנשה בסוכה הלכה שהיה גבוה יותר מעשרים אמה והיו זקנים
נכנסים ויוצאים אצלה ולא אחרו לה דבר אחר לו חסדי שהיה אשה
ואשה פסולה מן הסוכה אחר יחון והלא שבקה בניה תלמידיו חכמים
דלו וכולן היו ישיק בסוכה :
cf. b. Sukka 2b

6. b. Sabbath 147a:-

אמר רבי יהודה חנשה בהורקנוס ביה של רבי אליעזר בן הורקנוס
שיצא בסוכה שעל פתיו בשבת אלא שחזק פסולה לו באצבעו וכו'

another and makes of it a practical law. He therefore uses the terms "when is this" (אָנאָן)⁹ or "under what circumstances".¹⁰ This expression he makes use of not with the view of attacking or opposing the law but of explaining it.

V. Those Halachoth which he Deduces from the Text

These are Halachoth which R. Judah himself has worked out from the text. This may be divided into four classes, which are:

(a) Plain Meaning of the Text

Herein R. Judah gives the ordinary simple explanation that the text implies (וְיָבִיט בְּכָל).¹¹ "R. Judah added Thereto" (וְיָבִיט בְּכָל)¹² and "therefore R. Judah said" are also expressions which may come in this class.¹³

(b) The Particles

Particles like "also" (וְ) and אֲ are used in explaining verses in the Bible, showing, again the direct influence of the Akiba school on R. Judah¹⁴.

7. b. Erubin 72b: - אמר רבי יוחנן חמשה עשר בן נפתל שיהיו לו חמשה חסידים בארבעה ואלו חמשה ואלו
of. Tos. Erubin 7(5), 7

8. M. Sabb. 16:7 and 22:3 from the life of R. Jochanan b. Zackai; M. Erubin 6:2 from the life of R. Simon b. Gamaliel. Tos. Berachoth 1 from the life of R. Akiba and R. Elozar b. Azaria. Tos. Gittin 2 from the lives of other sages. Tos. Sabb. 7 from the life of R. Hyrcanus b. R. Eliezer. Tos. Terum. 1 from the lives of the sons of R. Jochanan b. Gudgeda. b. B.M. 67 from the life of Baithos b. Sonon. Tos. Sheb. 4 from the life of R. Tarphon et. al.

9. M. Chulin 5:3
רבי יוחנן אומר איהו בשרן שאין לו כוח אלא יטול כוחו ויא' ויא'

ters i.e. יחידים. In some cases, however, he followed the rule.¹⁶

R. Judah was acquainted with the laws and customs of the Biblical and post-Biblical periods. An example is the rules he lay down in regard to synagogues that had been laid waste and was no longer used as a place of worship. No funeral ceremonies may be held in it, not nets spread about in it, no fruit may be placed on the roof nor should one make of it a short cut, etc.¹⁷ Very interesting, too, is the difference of customs in Judea and Galilee practiced in earlier times.¹⁸ as pointed out by R. Judah. The method of sprinkling the blood for various occasions as well as the rest of the Temple ritual taken part in by the priests and Levites are described.¹⁹ R. Judah was acquainted also with the salary received by the בית גורן, who were the only ones who knew the art of making the show bread (ביתאין בעקשה להם חטאת). These men insisted on keeping the senet to themselves and were, therefore, sent away. Experts from Alexandria were sent for, but they failed. The בית גורן were finally induced to return, but only after their pay had been raised. One authority holds that their previous salary was twelve manahs, but later changed to twenty four; R. Judah says

16. b. Jebamoth 4a

There is a discussion as to whether it is permissible to interpret through סחובים.

ואמר רב יוסף אפילו לחאן ולא דריש סחובים בעלמא בחשנה
חורה דריש דהא רבי יחורה בעלמא לא דריש בחשנה
חורה דריש וגו'

17. M. Megilla 3:3:-

ועוד אמר רבי יחורה בית הכנסת שחרב אין חפירין בגובו ואין
חפיריים בגובו חבליים ואין פורשין לגובו חפירות ואין שוטחין
על גגו פירות ואין עומין גומה קפריצ שנה וחשימותי אג
חורשינן קדושמן אף כשהן שוחחין עליו בו עשבים לא יגלוש חפץ
גלחא נפש:

cf. b. Megilla 28a; Tos Megilla 3(2), 7

their earlier salary was twenty-four, but was ^{now} not raised to forty-eight.²⁰ The Tosefta (Sukka 3,14) and the Mishnah (Sukka 4,9) point out that there were two silver basins at the head of the altar. R. Judah, however, says that these basins were of plaster (סיר) but had become darkened by the wine (חומרין כתיב ה"ן). For the protection of the priests, R. Judah said that the breasts of the woman accused of adultery should not be revealed if they are beautiful, nor should her hair be pulled down if it is good to look upon.²¹ He lays down the law, too, that proselytes bring the first fruits but do not read the prayers; the Kenites, however, may bring the first fruits and also pronounce the blessings.²² Of interest, too, are his comments and explanations of the garments of the priests,²³ the pressing of holy oil,²⁴ the difference in Palestinian money and that of other lands,²⁵ etc.

Of much significance is R. Judah's report as to the Septuagint. To him is ascribed the story of king Ptolemy of Egypt calling together seventy-two elders and having them translate the Torah.²⁶

18. Tos. Kithoboth 1,4:-

אל יתורה ביהודה בראשונה היה כחמורין אמר החתן ואם הכלה
שעה אחת כדי שיהא לבו גס בה ובגליל לא נהגו כן ביהודה
ביהודה אין חשש פשין אמר החתן ואם הכלה שעה אחת קורבן
שיבנס בחופה ובגליל לא נהגו כן ובגליל

19. Tos. Pesachim 3(4),11; Tos. Pesachim 3(4),12; Tos. Shekalim 2,17

20. Tos. Jom Hakippurim 2,5:- The version in b. Joma 38a read differently:-

בכל יום משלין שנים עשר חנה והיום גשרים וארבעה רבי יתורה
אומר בכל יום גשרים וארבעה והיום ארבעים וששה :

See also Tos. Sukka 4,33

21. Tos. Sota 1,7; M. Sota 1:5. For more information regarding R. Judah's explanation of Temple customs see: Tos. Zebachim 1,9; M. Para 3:9; Tos. Menachoth 11,13; Tos. Kilin 1,1; Ibid III, 3,4

In his own Halachic work, R. Judah was very strict. He followed the rigid rules of the pharasaic chasidim, and was a member of the school of Shammai.²⁷ In dismissing the question as to the time when a rebellious son, one who rebels against the authority of the Beth Din, a perverter, or a false prophet, etc. is to be killed, R. Akiba says that the wrongdoer must be brought to Jerusalem and kept until the feast before he is executed; R. Judah, however, says he must meet the death penalty at once,²⁸ and his case must be made known everywhere. The woman accused of adultery must have her mouth opened by a pair of tongs, if, after the tablet is erased, she refuses to drink.²⁹

Yet, in spite of his rigidity in interpretation of Halacha, R. Judah's work shows a great deal of liberality. Frankel says that it was the custom of R. Judah not to judge a man too strictly in what he says but to try to discover what a man must have meant.³⁰ He cites as an example a statement by R. Judah viz.: if one makes a vow not to drink wine until Pesach, he means until Pesach (פסח), and not until the festival is over. The reason for his

22. Tos. Bikkurim 1,2:-

כי יהודה אומר כל הגלים כולן מביאין ולא קוראין ובני קיני חורן חשה מביאין וקוראין שנא' והיה כי תלך למחנה

cf. 1. Bikkurim 64a

23. b. Zebach 88a

24. b. Menach 86a

25. b. Shekal. 2a

26. b. Megilla 9a:-

ואמר אורי רבי יהודה אף כשהגינו רבוינו ונפית לא הגינו אלא במסד אורה וחשום חפשה דגליי החלך דתניה חפשה בגליי החלך שכינס שבגלים ושנים קנים והכניסן בשבועים ושנים בגים ולא גילה להם על מה כינסן ונכנס אצל כל אחד ואחד ואמר להם כהבו לי אורה חשה רבכם ויג' חשה

stand is that it is a custom and a law for men to drink wine on Pesach; hence he could not have included the feast in the vow.³¹ In disputes with R. Meir, R. Judah is usually more lenient, exceptions being very rare.³² He shows his liberal tendencies, too, when he permits a *sa* to be given on the testimony of two Kuthim.³³ Another instance is R. Judah's point of view as to the dusting of garments on the Sabbath. The Rabbis considered this a transgression.. R. Judah, however, was broad minded enough and tolerant enough to feel that this was taking the Sabbath observance too far. He therefore says to his pupils: "Dust your garments in their presence (on the Sabbath).. We are not so particular about it".³⁴ His opposition to capital punishment also marks him as one who tries to be lenient even with those accused of the most terrible crimes.³⁵ The Rabbis say that neither an old man in dotage *קן* nor a childless man *מי שאין לו בנים*, nor eunuch *סריס* are per-

27. Real Encyclopaedie p.454

28. Tos. Sanh. 11,7:-

בן סורר ומורה וזקן חורג על סביבתו וחסידים וחורגים חביבין
שקר ועדים דומעין אין חסידים אומן חיד אלא חסידים אומן יבית דין
הגדול שבירושלים וחשדן אומן עד חרגל וחסידים אומן בוגד
שנאחר וכל העם ישמעו וילאו ולא יקדון עוד דבדל רב. עקיבא
אחז לו רבי יהודה ובינאחז וכל העם יראו וילאו אלא לא נאמר כל
ישמעו וילאו ולא עקבין אה דינו של זה אלא חסידים אומן חיד
וכובבין וטולחין בכל המקומות איש פלוני נגח דינו בבית דינו
של פלוני ופלוני עריו וכן וכן עשה וכן עשו לו :

of. b. Sanh. 89a

29. Tos. Sota 2,3:-

כי יהיה אומר בשבט של ברזל היו פותחין את פיה חדרין אומה
וחשקן אומה בעל כרחו :

30. Frankel: Dache Mishnah p.159:-

דרכו של כי יהודה להלויך אחר אומר דעם של בני אדם.

31. M. Ned. 8:5,6

mitted a place in the Sanhedrin, the reason being that they could not very well sympathize with those brought before them for trial. R. Judah adds that a merciless man (אֲדָמָה) should also be prohibited from serving in such a capacity.³⁶

Hamburger in his Real Encyclopadie³⁷, describes the development of R. Judah's Halachic interpretation. R. Judah, he says, followed the principle of giving the ordinary, common interpretation (לפי הנהגת העם). He goes more deeply into the subject of interpretation when he permits a king to marry many wives provided they do not lead him astray (b. Sanh. 21a). R. Judah goes still further when he interprets the prohibition of keeping the garment of widow as a pledge overnight as referring to a poor as well as a wealthy woman. The Talmud, in commenting on this point of view, says that R. Judah does not interpret the correct meaning.³⁸ His interpretation finally takes him so deeply into the text that he calls one who translates a verse as it stands a liar (אֲדָמָה) and one who adds to a verse a blasphemer (אֲדָמָה),³⁹ lying down rules of interpretation. Because R. Judah dove so deeply into interpretation he had many opposing him. There are

32. Frankel, Z.: Darcho Mishnah p.159:-

ואחלוקתו עם ר' חנין הולך כי יהודה לרוב קולא .

33. Tos. Gittin 1,4:-

רבי יהודה אומר אף על פי ששני עיניו כובים כשר .

34. b. Sabb. 147a:-

אמר להו רב יהודה נפוצה היה בארץ אמן / קשרין חירי .

35. Frankel : Darcho Mishnah p.163; b. Sanh. 48a; b. B.B.

48b

36. b. Sanh. 36b:-

רמיא אן משיבין בסנהדרין זקן וסליס ומי שאין לו בנים רבי יהודה מוסף אף גזר .

37. p.458

many examples of Halachic discussions between R. Judah and R. Meir, R. Simon, R. Jose, R. Nehemya et al. Once R. Jose of Damascus shouted to him: "Why do you mix up the verses." (למה אתה מערב פסוקים).

⁴⁰ R. Judah was opposed especially to R. Meir because of his sharp dialectics and hair splitting arguments. He loved the study of the Torah itself and had no patience with the method of R. Meir. For this reason he forbade the pupils of R. Meir, after the latter's death, to enter his classroom. "They", he declared, "come not to study Torah, but to vex me with their Halachoth".⁴¹ R. Judah's Halachoth became laws against those of R. Meir and R. Simon.⁴²

R. Judah's love for interpretation, i.e. the midrash method, of the law as over against R. Meir's Halachic dialectics is further brought out by their definition of the meaning of הלכה. R. Judah says, "Mishnah is Midrash", R. Meir says it is "Halachoth".⁴³ In other words R. Judah believed Mishnah and Midrash to be identical.

mishna here means "Oral Law"

An important part of R. Judah's work is the authorship of the essential or anonymous part of the Sifra, an Halachic Midrash to Leviticus, and a product of ^{the school of} R. Akiba.⁴⁴ The main reason for

38. ^{b. Sanh 21a} ~~b. B. B. 115a~~

... ליתניא דרבי יהודה לא דריש טעמה דקא מ'...

39. b. Kiddushin 49a

והגיה רבי יהודה אחר התרגום כפון כדורו ח' זה ברג' והחסיף עליו ח' זה חסוף והגוף:

cf. b. B. M. 33b

40. Sifre to Deut. 1:3

41. b. Nedarim 49b

42. b. Erubin 46b: - יהודה רבי יהודה הלכה כרבי יהודה...
... רבי יהודה רבי שמעון הלכה כרבי יהודה...

believing R. Judah to have been the author of most of this book are: (a) Note 44 (ch.IV) which points out the phrase *לפיכך* used in the Talmud, (b) R. Judah preferred the Midrash method of teaching (see Note 43, ch.IV), and (c) in his teachings R. Judah follows R. Eliezer and R. Akiba. R. Judah belonged to the Midrashic school - R. Eliezer, R. Akiba, and R. Judah - Frankel believed that those passages in the *setam* Sifra which contained the *לפיכך* method did not belong to R. Judah, but came from later writers.⁴⁶

The outstanding contributions of R. Judah to Halacha have, I believe, been set down. His word may not have been of an original nature, but the spirit of his achievement and of his life is one that must ever command respect. He did not permit the link of tradition to be broken; there lies the value and importance of R. Judah b. Ilai.

---

43. b. Kiddushin 49b:-

אמר ר' יוחנן אמר ר' חנינא אמר ר' חזקוני אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן

44. b. Sanh 86a:- *אמר ר' יוחנן אמר ר' חנינא אמר ר' חזקוני אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן*
cf. b. Erubin 96b

45. Hoffman: Zur Einleitung etc. p.26, 30ff.

46. Frankel: Darcho Mishnah p.158

APPENDIX

- PSEUDEPIGRAPHA -

The following are passages ascribed to R. Judah, but of which he was not the author.

Pirke R. Eliezer ch. 31

Isaac on the altar

ר' יהודה אומר כיון שהגיע החרב על צוארו פתחה ויצאה נשמתו של יצחק כיון שהשם קולו מבין שני הכרובים ויאמר (Gen. 22:12) אל השלח ירך אל חנוך חורח הנפש לנוסו וחתיירו ועמד על רגליו וראה יצחק חתיה חסתיים סן, התורה שכל חסתיים עתידים לחתיות, באותה שעה פתחה ואמר ברוך אתה ה' מחיה חסתיים:

Pirke R. Eliezer ch. 32

Isaac's Prayer

ר' יהודה אומר עשרים שנה היה רבקה עקבה לאחיה שנה לקחה יצחק וחלך עמה לחר חסוריה למקום שנעקד שם והתפלל על חתיו ויעתר לו שנה (Gen. 25:21) ויעתר יצחק לה' ונו' באה ללדה ומחבליה חניעה נפשה לסוף וחלכה להתפלל במקום שחור שנה (Gen. 25:22) וחלך לדרוש את ה' וחיו חנוים בתוך סעיה כגיבורי כח שנה (Ib.) ויחרוצו חנוים בקרבה, מה עשה יעקב אבינו אחו בעקב עשו להפילו שנה (Ib. 26) וידו אוחזות בעקב עשו, מכאן אתה למד שאין בניו נוסלים עד שיבא שריך מיעקב ויקצי רגליו שנה (Dan. 2:45) חזה חזיה עד די התגורר אבן וכחוב אחד אומר (Deut. 32:35) לי נקם ושלם לעת חסום רגלם.

Pirke R. Eliezer ch. 32

Ten blessings of Jacob by Isaac

ר' יהודה אומר עשר ברכות ברך יצחק ליעקב על שגל שנים ועל דגן הארץ לנגד עשרה מאסרות שבהם נברח העולם שנה (Gen. 27:28) ויחן לך אלהים סתל חסמים ונו', וכשיצא יעקב מאת פני יצחק אביו יצא מעומר כחתן וככלה בקשוריה וירר עליו חתיה סל סן חסמים ונדשנו עצמותיו ונעשה גם הוא נבור חיל וכה לכך נאמר (Ib. 29:24) סיד' אביר יעקב מסם רועה אבן ישראל:

Pirke R. Eliezer ch. 48

Exodus

ר' יהודה אומר כל אנוח חלילה חיו ישראל אוכלין ושותין יין ושמיים ומחללים לחקב'ה בקול נקול וחסצרים חיו צועקים במר נפש על חסנפה שנה עליהם לחאום שנה (Ex. 12:30) וחתי צעקה גדולה במצרים כי אין ביה אשר אין שם סה:

Friedlander (p. 386) has this ascribed to R. Jose

Observance of Sabbath by God and man

Pirke R. Eliezer ch. 20

ר' יהודה אומר הקב"ה שבת ראשון ואדם שבת ראשון וחיה' יום השבת מסמרו מכל רע וקומוסו מכל סרעס' לבו שנה' (Ps. 94:19) ברוב סרעס' בקרב' תחוסמ' וכו'

cf. Midr. Shocher Tov to Ps. 92

Pirke R. Eliezer ch. 24The Reason for Nemrod's Power

ר' יהודה אומר הכחונה שלשה הקב"ה לאדם ולאשה היה עם בחיבה וכשיצא מן החיבה לקחה הם בן נוח והוציאה עמו והנהילה לנפשו ובשעה שהיה לובש אותה היה כל בחמה היה ועוף באין ונופלין לפניו כסבורין שהוא סכה גבורתו, לפיכך הסליכוהו עליהם מלך שנה' על כן יאמר כנסרו נכור ציד לפני' ה' (Gen. 10:9)

Pirke R. Eliezer ch. 25Cruelty of Sodomites

ר' יהודה אומר הכריון בסדום ואסרו כל מי שהיה מהם נכנס להם לעני' לגר ולעביון ושרף באש פלוסית בחו של לוס היה נשואה לאחר סדולי' סדום ראתה עני' אחד מדוקדק ברחוב העיר ועומם נפשה עליו מה היה עושה בכל יום כשהיתה יוצאת לשאוב מים היה נותנת בכר שלה מכל סזון ביהם ומכלכלה אותו העני' אסרו אנשי סדום העני' הזה מאין הוא הי' עד שידעו הדבר והוציאוהו לשרף אסרו אלהי' עולם עשה משפטי' ודיני' מאנשי סדום ועלמה וקקחה לפני' כסא הכבוד אסר הקב"ה ארדה נא ואראה הכצקתה הבאה אלי' אם כצקתה חוערה הואה אנשי סדום אחפוך יסודותיה שלה למעלה ופניה למטה שנה' (Gen. 18:21) הכצקתה הכצקתם אין כחי' אלא הכצקתה.

Pirke R. Eliezer ch. 28To Gen. 15:5

ר' יהודה אומר אותה חלילה שנולדה הקב"ה על אברהם אבינו הוא ליל הפסח והוציא אותו לחוץ ואמר לו יש בך כח לספר כל צנא השמים אסר אברהם לפניו וכי' יש מספר לגדודיך. ואמר לו כן לא יספר ורעך פרוש שנה' (Gen. 15:5) ואמר לו כח יהיה ורעך:

According to Friedlander (Pirke R. Eliezer p.198) the reading should be אפר, referring to Judah Hanasi

Pirke R. Eliezer ch. 30To Gen. 21:12

ר' יהודה אומר באותו חלילה נולדה הקב"ה על אברהם אבינו אסר לו אברהם אי אחי יודע שהיתה שרה ראיה לך לאשה מסעי' אמה היא חבורך ואשת נעורים לא נקראת חור אשתך ולא נקראת שרה שפחתך שנה' (Gen. 17:19) אבל שרה אשתך יולדת לך בן חור לא נקראת אשתך אלא שפחתך וכל שדברה שרה באמת דברה אל ירא בעיניך על חנער ועל אמתך שנה' (Gen. 21:12) ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על חנער וכו'

Again referred to by Friedlander, p.216 as work of Judah Hanasi

Pirke R. Eliezer ch. 31The Akeda (to Gen. 22:1)

ר' יהודה אומר באותו חלילה נולדה הקב"ה על אברהם ואמר לו (Gen. 22:2) קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק אברהם חס על יצחק אסר לפניו רבון כל העולמים לא יזה בן לבן הערלה או לבן חסילה אסר לו את יחידך. אל זה יחיד לאסר וזה יחיד לאסר אל אשר אהבת. אל ל לזה אני אוהב ולזה אני אוהב אסר לו את יצחק וכו'

Practically the same as above found anonymously in Gen. r. ch.55

Pirke R. Eliezer ch.45

The Golden Calf

ר' יהודה אומר סמל נכנס לחוכו והיה נועה להתקוות את ישראל שנה
(Is. 1:8) ידע שור קונו וראו אותו כל ישראל והסקוהו וחסהה לו ו

Pirke R. Eliezer ch.47

Israel's punishment as result of Golden calf

ר' יהודה אומר כל זמן שאדם לובש בגדי הפארתו הוא יפה פארתו
ובכבודו וביקרו. כך היו ישראל כשהיו לובשין אותו חשם היו טובים
לפני הקב"ה כמלאכים כיון שעשו אותו חמשה כעס עליהם הקב"ה ואמר
להם (Ex. 32:5) חורר עדיך מעליך ואדעה מה אעשה לך ובאותו הלילה
ירדו מלאכי חשמה רבוא כנגד ס' רבוא של גבורי ישראל ונסלו מהם
כל א' ואחד מה שנחננו להם ונסצאו ערוסים שלא כרצונם שנה (Ex. 32:6)
ויחנצלו בני ישראל וינצלו אין כתיב כאן אלא ויחנצלו בעל כרחם ויש
אומרים סאליו היה נקלף:

Pirke R. Eliezer ch. 53

Story of fire from heaven

ר' יהודה אומר אותה האש שירדה מן השמים שקעה בארץ ולא חזרה
למקומה לשמים אלא נכנסה לאהל מועד וכל הקרבנות שהיו מקריבין
ישראל במדבר הייתה יוצאה ואוכלת אותן שנה (Lev. 9:24) וחצא אש מלפני
ה' וחורר אש אין כתיב כאן אלא וחצא אש מלפני ה' וזו והיא האש
שאלה לעדה קרה שנה (Num. 16:35) אש יצאה מאת ה'.

Pirke R. Eliezer ch.47

Bilaam and Balach

ר' יהודה אומר עצה רשעים רחקה מני ועצה של נלעם שיעץ נסלו
מישראל כ"ד אלף א"ל אין אחם יכולין לפני העם הזה אא"כ חסאו לפני
בוראם מיד עשו חנויות חוק לסתות ישראל והיו רואים לבנות מדין
מכחלות עיניהם כוונות וחעו אחריהן שנה (Num. 25:1) ויחל העם לזנות
אל בנות מואב.

Pirke R. Eliezer ch.33

Nebuchadnezzar and Israel

ר' יהודה אומר כשהביא נבוכדנצר עלילות דברים על ישראל לחרום
העמיד צלם בבקעה דורא וחוציא כרוז ואמר כל מי שלא ישתחוה לצלם
הזה ישרף באש. וישראל לא נסחו בצל יוצרם ובאו הם ונשיהם ובניהם
וישתחוה לצלם חוק מדניאל חנניה מישאל ועזריה שהיו קוראים בשם
אלהים והיה נגאי להם לשורפו באש שנה (Dan. 4:8) ועל אחרן על
קדמי ישראל ונו' ונסלו לחנניה מישאל ועזריה ונחננו אותן בחור
כבשן האש וירד גבריאל וחצילם מכבשן האש א"ל חסלך הייחם יודעים
שיש לכם אלוה מסויב ומציל לסת הנחתם אלהיכם והשתחויתם לצלם שאין
בו כח לחציל אלא כדרך שעשיהם בארצכם והחרבתם אותה כך אחם מנקשים
לעשות בארצי לחחרב אותה וצוה חסלך ונחרנו כלם ומנין שהיו כלם
חרוגי חרב שנה (Es. 37:9) ויאמר אלי חננאל אל הרוח בן אדם ואמר
אל הרוח כה אמר ה' אלהים מדי רוחות באי הרוח ופחי בחרוניהם ויהיו:

Pirke R. Eliezer ch.12

Man and Woman

לא טוב חיות לבדו מעשה עור כנודו (2:18) ר' יהודה אומר אל
 תפרי כנודו אלא לנודו אם זכה תהיה לו לעור ואם לאו לנודו לחלקם:
 Practically the same opinion is expressed by Eliezer (b. Pedath) in
 b. Yebamoth 63a
 ואמר רבי אלעזר מאי דכתיב (Gen. 2:18) מעשה לו עור כנודו וזכה עורו
 לא זכה כנודו:

Pirke R. Eliezer ch.36Relations between Patriarchs and
heathens. Covenants

ר' יהודה אומר ג' אבות כרתו עם עמי הארץ ואלו הן אברהם
 יצחק ויעקב. אברהם כרת ברית עם עמי הארץ כשנולדו חמלאכים עליו היה
 סבור שהן אורחי עם הארץ ורץ לקראתם ורצה לעשות להם סעודה גדולה
 ואמר לשרה לעשות להם סעודה באוהה שעה. ויצחק כרת ברית עם
 עמי הארץ כשנר בארץ פלשתים ראה אותם שהפילו פניכם מסנו יצא בשלום
 וחלכו אחריהם אביסלך וכל גדוליו אל הפכתם פניכם מסני ועכשיו
 באתם אלי שוא (Gen. 26:27) ויאמר אליהם יצחק מדוע וגו' ויאמרו
 ראה ראינו כי היה ח' עמך אמרו אנו יודעים שהקב"ה עתיד ליתן
 לזרעך את כל הארצות הללו כרוח עמנו ברית שאי' ישראל יורשין את
 ארץ פלשתים מה עשו יצחק לקח אמה אחת מסתו חסור אשר היה רוכב
 עליו ונתן לו לאוהו שיחא ביון ברית שבועה. יעקב כרת ברית עם
 עמי הארץ שאמר לו לבן אני יודע שהקב"ה עתיד ליתן לזרעך את כל
 הארצות האל כרת עמי ברית שבועה שאין ישראל יורשין ארץ ארם וחציב
 לו מצבה אבנים וחביא את בניו עמו בכרית שבועה שוא (Gen. 31:46)
 ויאמר יעקב לאחיו לקחו אבנים.... וכו'

Pirke R. Eliezer ch.51

on Ezech. 46:1

ר' יהודה אומר בשבתות ובחדשים היו ישראל עוסדים שם ורואין
 הדלתות נפתחין סאליהם ויודעים שגא' יום השבת ומקדשים את השבת
 ואח"כ העליונים וכן בראשי חדשים היו ישראל עוסדים שם ורואין את
 הדלתות נפתחין סאליהם ויודעים שבאוהה שעה נולדה חלבנה ומקדשין את
 החודש ואח"כ העליונים שסמין ראש סולד חלבנה לבני ישראל וכו' וכן שהיו
 עוסדים שם ורואים שהדלתות נפתחין סאליהם ויודעים ששכינתו של הקב"ה
 בו שוא (Ps. 89:8) ה' אלהי צבאות סי' כסוך חסין יח' (Ez. 44:2):

Pirke R. Eliezer ch.51(cont.)

Cont. on Ez. 46:1

ויאמר אלי בן אדם חסר הזה יהיה סנור סיד כורעים ומשתחוים לפני
 אלהיהן וכן לשעבר וכן לעתיד לבא שוא (Ez. 46:3) ומשתחויו עם הקרן
 פחה חסר החוא:

Pirke R. Eliezer ch.34

Palestine is sick since Jerusalem's

ר' יהודה אומר סיום שחרב בהם"ק ארץ אומללה פרעה יושביה כאדם
 שהוא חולה ואין בו כח לעמוד כך הארץ אומללה ואין בו כח ליתן את
 פריה שוא (Is. 24:5) והארץ חופה חתה יושביה:

אמר ר' יהודה פעם אחת בכל חדש וחדש שלגנים עולין מן התחומות
 ומסקין את כל פני האדמה שנה (Gen.2:6) ואז יעלה מן הארץ והשקה את
 כל פני האדמה העבים משמיים את קול צינורותיהם לימים וחיים
 משמיים את קול צינורותיהם לתחומות. ותחום קורא אל תחום להעלות
 סים וליחן לעבים שנה (Ps.42:7) תחום אל תחום קורא לקול צינוריהם:
